

IRÁNYELVEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2014/49/EU IRÁNYELVE

(2014. április 16.)

a betétbiztosítási rendszerekről

(átdolgozás)

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 53. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Központi Bank véleményére ⁽¹⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽²⁾,

mivel:

- (1) A 94/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽³⁾ jelentős mértékben módosult ⁽⁴⁾. Mivel további módosításokra van szükség, az irányelvet az áttekinthetőség érdekében át kell dolgozni.
- (2) A hitelintézeti tevékenység megkezdésének és folytatásának megkönnyítése érdekében szükséges felszámolni a hitelintézetekre alkalmazandó, a betétbiztosítási rendszerekre vonatkozó tagállami jogszabályok között fennálló bizonyos különbségeket.
- (3) Ez az irányelv nélkülözhetetlen eszközt képez a belső piac megvalósításának a hitelintézeti tevékenység területén mind a letelepedés, mind a pénzügyi szolgáltatások nyújtásának szabadsága szempontjából, miközben fokozza a bankrendszer stabilitását és a betétesek védelmét. Tekintetbe véve a hitelintézetek fizetési képességének erősödését, valamint a pénzügyi stabilitásra és a befektetői bizalomra gyakorolt kedvezőtlen hatásait, a betétesek kártalanításáról való rendelkezés mellett megfelelő rugalmasságot kell biztosítani a tagállamok számára annak érdekében, hogy a betétbiztosítási rendszerek intézkedéseket hozhassanak a betétbiztosítási rendszerekkel szembeni jövőbeli követelések valószínűségének csökkentése érdekében. Az ilyen intézkedések során minden esetben be kell tartani az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat.
- (4) A belső piacon lezajló, fokozódó integráció figyelembevétele érdekében meg kell teremteni annak lehetőségét, hogy különböző tagállamok betétbiztosítási rendszereit összevonják, vagy önkéntes alapon külön több tagállamra kiterjedő rendszerek jöjjenek létre. A tagállamoknak biztosítaniuk kell a megfelelő stabilitást, valamint az új és a meglévő betétbiztosítási rendszerek kiegyensúlyozott összetételét. El kell kerülni a pénzügyi stabilitást kedvezőtlenül befolyásoló hatásokat, azaz például azt, hogy csak a magas kockázati profilú hitelintézetek kerüljenek át több tagállamra kiterjedő betétbiztosítási rendszerhez.

⁽¹⁾ HL C 99., 2011.3.31., 1. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2012. február 16-i állásfoglalása (HL C 249. E, 2013.8.30., 81. o.) és a Tanács első olvasatban 2014. március 3-án elfogadott határozata (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé). Az Európai Parlament 2014. április 16-i állásfoglalása (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1994. május 3-i 94/19/EK irányelve a betétbiztosítási rendszerekről (HL L 135., 1994.5.31., 5. o.).

⁽⁴⁾ Lásd a III. mellékletet.

- (5) A 94/19/EK irányelv előírja a Bizottság számára, hogy adott esetben nyújtson be javaslatokat az irányelv módosítására vonatkozóan. Ez az irányelv magában foglalja a betétbiztosítási rendszerek finanszírozási mechanizmusainak összehangolását, a kockázatalapú befizetések bevezetését és a biztosított termékek és betétesek körének összehangolását.
- (6) A 94/19/EK irányelv a minimális harmonizáció elvén alapul. Következésképpen az Unióban jelenleg sokféle, igen eltérő jellemzőkkel bíró betétbiztosítási rendszer létezik. Az ebben az irányelvben megállapított közös követelmények eredményeképpen a betétesek az Unió egészében egységes szintű védelemben részesülnek, és ezzel egyidejűleg biztosított a betétbiztosítási rendszerek stabilitásának azonos szintje. Ezek a közös követelmények továbbá alapvető fontosságúak a piactorzulás megszüntetése érdekében is. Az irányelv ezért hozzájárul a belső piac kiteljesítéséhez.
- (7) Ezen irányelv eredményeképpen, a kártalanítási összehatár kiterjesztett és pontosított hatályának, a rövidebb kártalanítási határidőknek, a jobb tájékoztatásnak és a szilárd finanszírozási követelményeknek köszönhetően a betétesek számára számottevően javul a betétbiztosítási rendszerek elérhetősége. Mindez a belső piac egészében javítja majd a fogyasztók pénzügyi stabilitásba vetett bizalmát.
- (8) A tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy betétbiztosítási rendszereik megfelelő irányítási mechanizmusokkal rendelkezzenek, valamint, hogy ezek a rendszerek évente beszámolót készítsenek tevékenységükről.
- (9) Egy fizetésképtelen hitelintézet bezárása esetén a hitelintézet székhelye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban lévő bármely fióktelepének betéteseit ugyanolyan betétbiztosítási rendszernek kell védenie, mint a hitelintézet más betéteseit.
- (10) Ez az irányelv nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy annak hatályát kiterjesszék az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott hitelintézetekre, amelyekre nem alkalmazandó a 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽²⁾, az irányelv 2. cikkének (5) bekezdése értelmében. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy úgy határozhassanak, hogy ennek az irányelvnek az alkalmazásában a központi szervezet és az ennek a központi szervnek a kapcsolt vállalkozásaként működő minden hitelintézetet egyetlen hitelintézetnek tekintenek.
- (11) Főszabályként ez az irányelv kötelezővé teszi minden hitelintézet számára, hogy belépjen egy betétbiztosítási rendszerbe. A harmadik országban székhellyel rendelkező hitelintézet fióktelepét engedélyező tagállamnak el kell döntenie, hogy miként érvényesíti ezt az irányelvet az ilyen fióktelepekre, és figyelembe kell vennie, hogy meg kell védeni a betéteseket, valamint meg kell őrizni a pénzügyi rendszer integritását is. Az ilyen fióktelepek betéteseinek teljes mértékben tisztában kell lenniük a rájuk vonatkozó biztosítási feltételekkel.
- (12) Fel kell ismerni, hogy vannak olyan intézményvédelmi rendszerek, amelyek magukat a hitelintézeteket védik, és amelyek különösen azok likviditását és fizetőképességét biztosítják. Amennyiben ez az intézményvédelmi rendszer elkülönül a betétbiztosítási rendszertől, a tagok betétbiztosítási rendszerbe teljesítendő befizetésének meghatározásakor figyelembe kell venni annak kiegészítő védelmi szerepét. Célszerű, hogy az ebben az irányelvben meghatározott harmonizált kártalanítási összehatár ne érintse a magát a hitelintézetet védő rendszereket, kivéve, ha kifizetést végeznek a betétesek számára.
- (13) Minden hitelintézetnek egy, az ezen irányelv értelmében elismert betétbiztosítási rendszerhez kell tartoznia, ezáltal biztosítva egyrészt a magas szintű fogyasztóvédelmet, másrészt a hitelintézetek számára az egyenlő versenyfeltételeket, valamint megelőzve a szabályozási arbitrázst. A betétbiztosítási rendszereknek bármikor képesnek kell lenniük biztosítani ezt a védelmet.
- (14) A betétbiztosítási rendszerek kulcsfeladata a betétesek megóvása a hitelintézetek fizetésképtelenségének következményeitől. A betétbiztosítási rendszereknek különböző módokon kell biztosítaniuk ezt a védelmet. A betétbiztosítási rendszereket elsősorban a betétesek ezen irányelv szerinti kártalanításának céljára kell felhasználni (kártalanítási, ún. „paybox” funkció).

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 575/2013/EU rendelete a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o.)

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 2013/36/EU irányelve a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 176., 2013.6.27., 338. o.).

- (15) A betétbiztosítási rendszereknek – a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel ⁽¹⁾ összhangban – a hitelintézetek szanalásának finanszírozását is segíteniük kell.
- (16) Lehetővé kell tenni továbbá, amennyiben a nemzeti jog engedi, hogy a betétbiztosítási rendszerek a pusztán kártalanítási funkción túlmenően a rendelkezésükre álló pénzügyi eszközöket felhasználhassák a hitelintézetek csődjének megelőzésére, a betétesek kártalanításával járó költségek és más kedvezőtlen hatások elkerülése érdekében. Ezeket az intézkedéseket azonban egy pontosan meghatározott keretben, és minden esetben az állami támogatásokra vonatkozó szabályok betartásával kell végrehajtani. A betétbiztosítási rendszereknek többek között megfelelő rendszerekkel és eljárásokkal kell rendelkezniük az ilyen intézkedések kiválasztására és végrehajtására, valamint a kapcsolódó kockázatok nyomon követésére. Az intézkedés végrehajtását a hitelintézet számára előírt feltételekhez – köztük legalább a kockázatok szigorúbb nyomon követéséhez és a betétbiztosítási rendszerek számára nyújtott szélesebb körű ellenőrzési jogosultságokhoz – kell kötni. A hitelintézetek csődjének megelőzése érdekében meghozott intézkedések költségei nem haladhatják meg azokat a költségeket, amelyek az adott betétbiztosítási rendszernek azon, jogszabály vagy szerződés alapján fennálló kártalanítási kötelezettségei teljesítéséhez szükségesek, amely a hitelintézetnél elhelyezett, biztosított betéteknek vagy magának az intézménynek a védelmére vonatkozik.
- (17) A betétbiztosítási rendszerek számára továbbá lehetővé kell tenni azt, hogy az intézményvédelmi rendszer formáját válasszák. Az intézményvédelmi rendszereket az illetékes hatóságok betétbiztosítási rendszerként ismerhetik el.
- (18) Ez az irányelv nem alkalmazandó azokra az önkéntes alapon létrehozott és intézményvédelmi rendszerekre, amelyeket hivatalosan nem ismertek el betétbiztosítási rendszerként, kivéve azon korlátozott követelmények tekintetében, amelyek a hirdetésekre, illetve valamely hitelintézet kizárása vagy kilépése esetén a betétesek számára nyújtandó tájékoztatásra vonatkoznak. Ugyanakkor az önkéntes alapon létrehozott és intézményvédelmi rendszerekre alkalmazni kell az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat.
- (19) A jelenlegi pénzügyi válságban a kártalanítási összeghatárok Unión belüli koordinálatlan emelése következtében egyes esetekben a betétesek olyan országok hitelintézeteibe helyezték át a pénzüket, ahol magasabb betétgaranciát nyújtottak. Ezek a koordinálatlan emelések likviditást vontak el a hitelintézetektől a válság időszakában. Stabilitás idején előfordulhat, hogy a betétesek az eltérő kártalanítási összeghatárok miatt a legmagasabb betétvédelmet választják a számukra legmegfelelőbb betéti termék helyett. Az eltérő kártalanítási összeghatárok versenytorzulást is okozhatnak a belső piacon. Ezért szükséges, hogy valamennyi elismert betétbiztosítási rendszer harmonizált betétvédelmi szintet nyújtson függetlenül attól, hogy a betétek hol találhatóak az Unión belül. Mindazonáltal korlátozott időre lehetővé kell tenni, hogy a betétesek személyes helyzetéhez kapcsolódó bizonyos betétek esetében magasabb kártalanítási összeghatár legyen alkalmazandó.
- (20) Minden betétesre azonos kártalanítási összeghatár vonatkozik, függetlenül attól, hogy az adott tagállamnak az euro-e a pénzneme. Azon tagállamok számára, amelyek pénzneme nem az euro, biztosítani kell annak lehetőségét, hogy – a betétesek egyenértékű védelmének sérelme nélkül – az átváltással számított összeget kerekítsék.
- (21) Egyrészt az ezen irányelvben meghatározott kártalanítási összeghatár nem hagyhatja védelem nélkül a betétek túlságosan nagy arányát a fogyasztók védelme és a pénzügyi rendszer stabilitása érdekében, másrészt pedig számításba kell venni a betétbiztosítási rendszerek finanszírozásának a költségét is. Ésszerű ezért a harmonizált kártalanítási összeghatár 100 000 EUR összegben történő megállapítása.
- (22) Ez az irányelv fenntartja a betétesenként - és nem a betétenként - megállapított harmonizált összeghatár alapelvét. Ezért helyénvaló figyelembe venni az azon betétesek által elhelyezett betéteket, akik nincsenek számlatulajdonosként nyilvántartva, vagy nem kizárólagos számlatulajdonosok. Az összeghatárt minden egyes azonosítható betétes esetében alkalmazni kell. A minden egyes azonosítható betétes esetében alkalmazandó összeghatár elve nem vonatkozhat a különleges védelmi szabályok hatálya alá tartozó kollektív befektetési formákra, mely szabályok nem vonatkoznak az ilyen betétekre.
- (23) A 2009/14/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽²⁾ 100 000 EUR összegben rögzített kártalanítási összeghatárt vezetett be, amely egyes tagállamokban ahhoz a helyzethez vezetett, hogy a kártalanítási összeghatárukat csökkenteni kellett, kockáztatva a betétesek bizalmának megrendülését. Bár a harmonizáció elengedhetetlen ahhoz, hogy biztosítani lehessen a belső piacon az egyenlő feltételeket és a pénzügyi stabilitást, figyelembe kell venni a betétesek

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2014. május 15-i 2014/59/EU irányelve a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanalását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv és a 2001/24/EK, a 2002/47/EK, a 2004/25/EK, a 2005/56/EK, a 2007/36/EK, a 2011/35/EU, a 2012/30/EU és a 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról (lásd e Hivatalos Lap 190. oldalát).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009. március 11-i 2009/14/EK irányelve a betétbiztosítási rendszerekről szóló 94/19/EK irányelvnek a fedezeti szint és a kifizetési határidő tekintetében történő módosításáról (HL L 68., 2009.3.13., 3. o.).

bizalom megrendülésének kockázatát is. Ezért a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy magasabb kártalanítási összeghatárt alkalmazzanak, ha a 2009/14/EK irányelv alkalmazását megelőzően a harmonizált szintnél magasabb kártalanítási összeghatárról rendelkeztek. A magasabb kártalanítási összeghatár korlátozott időre és hatállyal alkalmazható, és az érintett tagállamoknak arányosan ki kell igazítaniuk a célszintet és a betétvédelmi rendszerekbe teljesítendő befizetéseket. Tekintettel arra, hogy a célszint kiigazítása korlátlan kártalanítási összeghatár mellett nem lehetséges, helyénvaló ezt a lehetőséget azokra a tagállamokra korlátozni, amelyek 2008. január 1-jén egy 100 000 EUR és 300 000 EUR közötti sávba eső kártalanítási összeghatárt alkalmaztak. Az eltérő kártalanítási összeghatárok hatásának korlátozása érdekében, továbbá figyelembe véve azt, hogy a Bizottság 2018. december 31-ig felül fogja vizsgálni ennek az irányelvnek az alkalmazását, célszerű ezt a lehetőséget csak eddig az időpontig engedélyezni.

- (24) A betétbiztosítási rendszerek a betétesek kötelezettségeit csak abban az esetben számíthatják be azok kártalanítási követeléseibe, amennyiben az adott kötelezettségek azon a napon, vagy azt megelőzően váltak lejárttá, amikortól kezdve a betétek befagytak. Az ilyen beszámítás ellenére a betétbiztosítási rendszereknek képesnek kell lenniük arra, hogy a betéteket az ezen irányelvben meghatározott határidőn belül kifizessék. A tagállamokat nem szabad megakadályozni abban, hogy megfelelő intézkedéseket hozzanak a betétbiztosítási rendszereknek a hitelintézetek felszámolása vagy reorganizációja esetén meglévő jogaira vonatkozóan.
- (25) Lehetővé kell tenni, hogy a kártalanításra való jogosultság kizárható legyen azoknak a betéteknek a vonatkozásában, amelyek esetében – a nemzeti joggal összhangban – az elhelyezett összeg nem áll a betétes rendelkezésére, mivel a betétes és a hitelintézet között létrejött szerződéses megállapodás értelmében a betét kizárólag ingatlan magántulajdon megvásárlása céljából felvett hitel visszafizetésére szolgál. Ezeket a betéteket a hitel fennmaradó összegébe be kell számítani.
- (26) A tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a bizonyos ügyletekből származó, vagy bizonyos társadalmi vagy egyéb célokat szolgáló betéteket meghatározott időtartamig 100 000 EUR feletti összegig biztosítsák. A tagállamoknak ezekre a betétekre vonatkozóan meg kell határozniuk egy ideiglenes maximális kártalanítási összeghatárt, és ennek során figyelembe kell venniük, hogy a betétvédelem a betétesek számára jelentőséggel bír, valamint a tagállamokon belüli életkörülményeket is. Az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat minden ilyen esetben be kell tartani.
- (27) Szükséges a betétbiztosítási rendszerek finanszírozási módszereinek harmonizálása. Egyrészt a betétbiztosítási rendszerek finanszírozási költségét főszabályként a hitelintézeteknek maguknak kell viselniük, másrészt a betétbiztosítási rendszerek pénzügyi teherbíró képességének arányban kell állnia a kötelezettségeikkel. Annak biztosítása érdekében, hogy a betétesek valamennyi tagállamban hasonlóan magas szintű védelmet élvezzenek, a betétbiztosítási rendszerek finanszírozását egy, az összes betétbiztosítási rendszerre alkalmazandó, előzetesen meghatározott, egységes finanszírozási célszint révén magas szinten harmonizálni kell.
- (28) Bizonyos körülmények között azonban előfordulhat, hogy a hitelintézetek erősen koncentrált piacon működnek, ahol a legtöbb hitelintézet olyan méretű, és olyan fokú összekapcsolódások jöttek létre közöttük, hogy a pénzügyi stabilitás veszélyeztetése nélkül rendes fizetéseképtelenségi eljárás keretében valószínűleg nem lehetne őket felszámolni, és ezért sokkal valószínűbb, hogy rájuk rendezett szanalási eljárást kellene alkalmazni. Ezekben az esetekben a rendszerekre alacsonyabb célszintet lehetne alkalmazni.
- (29) A 2009/110/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel⁽¹⁾ összhangban az elektronikus pénz ellenében átvett elektronikus pénz és pénzeszközök nem minősülnek betétnek, ezért ezekre ezen irányelv hatályának nem kell kiterjednie.
- (30) Annak érdekében, hogy a betétvédelem csak a jogbiztonság és a betétesek számára az átláthatóság biztosításához szükséges mértékre szorítkozzon, és a befektetési kockázatok ne kerülhessenek át a betétbiztosítási rendszerekre, a pénzügyi eszközöket ki kell zárni a biztosítás köréből, kivéve az olyan, már létező megtakarítási termékeket, amelyekről névre szóló betéti okiratot állítottak ki.
- (31) Egyes betéteseket, különösen az állami hatóságokat vagy más pénzügyi intézményeket, nem kell bevonni a betétvédelembe. E betéteseknek a többi betéteshez viszonyított korlátozott száma miatt a hitelintézet fizetéseképtelensége minimális hatással járna a pénzügyi stabilitásra nézve. A hatóságok továbbá sokkal könnyebben jutnak hitelhez, mint az állampolgárok. A tagállamok számára azonban meg kell engedni, hogy úgy határozhassanak, hogy azon helyi hatóságok betétei is biztosítottak, amelyek éves költségvetése nem haladja meg az 500 000 EUR-t. Indokolt, hogy a nem pénzügyi vállalkozások méretüktől függetlenül főszabályként a betétvédelem alá tartozzanak.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009. szeptember 16-i 2009/110/EK irányelve az elektronikuspénz-kibocsátó intézmények tevékenységének megkezdéséről, folytatásáról és prudenciális felügyeletéről, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról, valamint a 2000/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 267., 2009.10.10., 7. o.).

- (32) A 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 1. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében pénzmosságot végző betéteseket ki kell zárni a betétbiztosítási rendszerekből való kártalanításból.
- (33) A betétbiztosítási rendszerben való hitelintézeti részvétel költsége nem mérhető össze azzal a költséggel, amely akkor merülne fel, ha azt követően, hogy a betétesek bizalma a bankrendszer épségét illetően megrendült, a betéteket nem csak a nehézséggel küzdő hitelintézetektől vonnák el tömegesen, hanem a jól működő hitelintézetektől is.
- (34) Szükséges, hogy a betétbiztosítási rendszerek rendelkezésre álló pénzügyi eszközei elérjenek egy meghatározott célszintet, és hogy lehetőség legyen rendkívüli befizetések beszedésére. A betétbiztosítási rendszereknek minden körülmények között megfelelő alternatív finanszírozási megoldásokkal kell rendelkezniük, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy a velük szemben felmerülő követelések teljesítéséhez rövid távú finanszírozáshoz jussanak. Rendelkezni kell arról, hogy a betétbiztosítási rendszerek rendelkezésre álló pénzügyi eszközei készpénzből és olyan betétekből, fizetési ígervényekből és alacsony kockázatú eszközökből tevődhetnek össze, amelyek rövid időn belül likviddéltehetőek. A betétbiztosítási rendszerekbe teljesítendő befizetések összege kapcsán kellően figyelembe kell venni az üzleti ciklust, a betétgyűjtéssel foglalkozó szektor stabilitását és az adott betétbiztosítási rendszer meglévő kötelezettségeit.
- (35) A betétbiztosítási rendszereknek alacsony kockázatú eszközökbe kell befektetniük.
- (36) A betétbiztosítási rendszerekbe teljesítendő befizetéseket az adott tag biztosított betéteinek mennyisége és az általa viselt kockázat mértéke alapján kell meghatározni. Ez lehetővé tenné az egyes hitelintézetek kockázati profiljának – többek között eltérő üzleti modelljeiknek – a tükrözését. Ez továbbá a befizetések méltányos kiszámítását eredményezné, valamint kevésbé kockázatos üzleti modell alkalmazására ösztönözné. A befizetéseknek a piaci körülményekhez és a kockázati profilokhoz való igazítása érdekében lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a betétbiztosítási rendszerek saját kockázatalapú módszereiket alkalmazhassák. A nemzeti jog keretében szabályozott, különösen alacsony kockázatú ágazatok figyelembevétele érdekében a tagállamok számára lehetőséget kell biztosítani arra, hogy az egyes betétbiztosítási rendszerek célszintjeinek tiszteletben tartása mellett a befizetések megfelelő csökkentéséről rendelkezzenek. A számítási módszereket az illetékes hatóságoknak minden esetben jóvá kell hagyniuk. Az 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel⁽²⁾ létrehozott európai felügyeleti hatóságnak (Európai Bankhatóság - EBH) iránymutatásokat kell kiadnia a befizetések kiszámítása során alkalmazandó módszerek meghatározására vonatkozóan.
- (37) A betétvédelem a belső piac kiteljesítésének alapvető eleme, és a hitelintézetek felügyeleti rendszerének nélkülözhetetlen kiegészítője, mivel a betétvédelem keretében az adott pénzügyi piacon belüli intézetek bármelyikük fizetési képtelensége esetén kölcsönösen támogatást biztosítanak egymásnak. Lehetővé kell tenni ezért, hogy a tagállamok megengedjék a betétbiztosítási rendszerek számára, hogy önkéntes alapon kölcsönt nyújtsanak egymásnak.
- (38) A jelenlegi kártalanítási határidő ellentétes a betétesek bizalmának fenntartására irányuló céllal, és nem felel meg a betétesek igényeinek. A kártalanítási határidőt ezért hét munkanapra kell csökkenteni.
- (39) A rövid kártalanítási határidő betartásához szükséges eljárások ugyanakkor még sokszor nem állnak rendelkezésre. A tagállamok számára ezért lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a kártalanítási határidőt egy átmeneti időszak során fokozatosan csökkentsék le hét munkanapra. Az ezen irányelvben megállapított, legkésőbbi kártalanítási határidő nem akadályozza meg a betétbiztosítási rendszereket abban, hogy a kifizetéseket hamarabb teljesítsék a betétesek részére. Annak érdekében azonban, hogy az átmeneti időszakban a betéteseknek ne adódjanak pénzügyi nehézségei hitelintézetük fizetési képtelenné válása esetén, kérésre lehetővé kell tenni számukra, hogy megélhetési költségeik fedezése érdekében a biztosított betéteik megfelelő részéhez hozzáférjenek. Ezt a hozzáférést kizárólag a hitelintézet által nyújtott adatok alapján lehet engedélyezni. Mivel a megélhetési költségek tagállamonként eltérőek, ezt az összeget a tagállamoknak kell meghatározniuk.
- (40) A betétek kifizetéséhez szükséges időszak meghatározásakor figyelembe kell venni azokat a helyzeteket is, amikor a betétbiztosítási rendszerek nehézségekbe ütköznek valamely kártalanítás összegének és az adott betétes jogainak megállapításakor; ez különösen azokra az esetekre vonatkozik, amikor a betétek valamely lakóingatlan-ügyletből vagy bizonyos életeseményekből erednek, amikor a betétes nem rendelkezik kizárólagos jogosultsággal a számlán tartott összegek felett, amikor egy adott betét jogvita, vagy több, az adott számlán tartott összegekre vonatkozó, egymással versengő igény tárgyát képezi, illetve amikor a betét valamely nemzeti kormány vagy nemzetközi szerv által alkalmazott gazdasági szankció hatálya alá tartozik.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2005. október 26-i 2005/60/EK irányelve a pénzügyi rendszereknek a pénzmosságot, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről (HL L 309., 2005.11.25., 15. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1093/2010/EU rendelete az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 12. o.).

- (41) A kártalanítás biztosítása érdekében a betétbiztosítási rendszereknek jogosultnak kell lenniük arra, hogy a kártalanított betéteseknek a fizetéképtelenné vált hitelintézettel szemben fennálló követeléseiből eredő jogok átszálljanak rájuk. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy korlátozzák azt az időtartamot, amelyen belül azok a betétesek, akiknek a betéteire vonatkozó kártalanítást nem fizették ki, vagy nem ismerték el a kártalanítási határidőig, a betéteikre vonatkozó kártalanítás kifizetését követelhessék, annak érdekében, hogy a betétbiztosítási rendszer gyakorolni tudja a rá átszállt jogokat addig az időpontig, amikor ezeket a igényeket nyilvántartásba kell venni a fizetéképtelenségi eljárás során.
- (42) Célszerű, hogy a hitelintézet engedélyezési helye szerinti tagállam betétbiztosítási rendszerének nevében annak a tagállamnak a betétbiztosítási rendszere tájékoztassa és kártalanítsa a betéteseket, amelyekben a hitelintézet fióktelepeket létesített. Garanciákat kell biztosítani arra vonatkozóan, hogy a betéteseket kártalanító betétbiztosítási rendszer a kártalanítást megelőzően megkapja a székhely szerinti betétbiztosítási rendszertől a szükséges pénzügyi eszközöket. Azoknak a betétbiztosítási rendszereknek, amelyek érintettek lehetnek, előre megállapodásokat kell kötniük, hogy megkönnyítsék ezeknek a feladatoknak az elvégzését.
- (43) A tájékoztatás a betétesek védelmének alapvető elemét képezi. Ezért a betéteseket számlakivonatukon tájékoztatni kell a rájuk vonatkozó kártalanítási összeghatárról és a betétjük védelmét biztosító betétbiztosítási rendszerről, a leendő betétesek számára pedig egy szabványosított tájékoztató lap révén kell tájékoztatást nyújtani, és e lap kézhezvételének igazolását kell kérni tőlük. A tájékoztatásnak az összes betétes esetében azonos tartalmúnak kell lennie. A betétbiztosítási rendszer kártalanítási összegére és terjedelmére történő utalások hirdetésben való szabályozatlan felhasználása befolyásolhatja a bankrendszer stabilitását vagy a betétesek bizalmát. Ezért a betétbiztosítási rendszerekre való utalást hirdetésekben rövid tényyszerű utalásokra kell korlátozni.
- (44) A 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ alkalmazandó a személyes adatok ezen irányelv szerinti feldolgozására. A betétbiztosítási rendszerek és az érintett hatóságok kötelesek kiemelt gondossággal kezelni az egyes betétekre vonatkozó adatokat, és biztosítaniuk kell az adatok fenti irányelvnek megfelelő magas szintű védelmét.
- (45) Ennek az irányelvnek nem szabad azt eredményeznie, hogy a tagállamokat vagy az érintett hatóságokat helytállási kötelezettség terhelje a betétesekkel szemben, amennyiben a tagállam vagy az említett hatóságok gondoskodtak egy vagy több olyan rendszer bevezetéséről és hivatalos elismeréséről, amelyek a betéteket vagy magukat a hitelintézeteket biztosítják, és ezen irányelvvel összhangban biztosítják a betétesek kártalanítását vagy védelmét.
- (46) Az 1093/2010/EU rendelet több, a 94/19/EK irányelvet érintő feladatot is az Európai Bankhatóságra ruházott.
- (47) A betétbiztosítási rendszerek tagállamok általi felügyeletének tiszteletben tartása mellett az EBH-nak hozzá kell járulnia annak a célkitűzésnek a megvalósításához, hogy a hitelintézetek számára könnyebbé váljon tevékenységük megkezdése és folytatása, ezzel egy időben pedig biztosítani kell a betétesek hatékony védelmét, és a lehető legalacsonyabb szinten kell tartania az adófizetők szempontjából felmerülő kockázatot. A tagállamoknak folyamatosan tájékoztatniuk kell a Bizottságot és az EBH-t arról, hogy az adott tagállamban mely hatóság a kijelölt hatóság annak érdekében, hogy elegendő tudjanak tenni az EBH és a kijelölt hatóságok közötti, ezen irányelv által előírt együttműködési kötelezettségnek.
- (48) A pénzügyi szolgáltatásokra vonatkozó iránymutatásokra van szükség, amellyel Unió-szerte biztosítható a versenyfeltételek egyenlősége, valamint a betétesek megfelelő védelme. Ilyen iránymutatásokat kell közzétenni a kockázatalapú befizetések kiszámítására alkalmazandó módszer meghatározása érdekében.
- (49) A betétbiztosítási rendszerek hatékony és eredményes működésének biztosítása céljából és a különböző tagállamokban jellemző helyzetük kiegyensúlyozott figyelembevétele érdekében az EBH-nak képesnek kell lennie a betétbiztosítási rendszerek közötti nézetkülönbségek kötelező erejű rendezésére.
- (50) Tekintettel arra, hogy az egyes tagállamokban eltérő közigazgatási gyakorlatot alkalmaznak a betétbiztosítási rendszerekkel kapcsolatban, lehetővé kell tenni, hogy a tagállamok szabadon döntsenek arról, hogy mely hatóság állapítja meg, hogy a betétek befagytak.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1995. október 24-i 95/46/EK irányelve a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.11.23., 31. o.).

- (51) Az illetékes hatóságok, a kijelölt hatóságok, a szanálási hatóságok és az érintett közigazgatási hatóságok, valamint a betétbiztosítási rendszer között együttműködésnek kell megvalósulnia, valamint azoknak ezen irányelvnek megfelelően kell gyakorolniuk hatásköreiket. A szanálási hatóságoknak, az illetékes hatóságoknak, a kijelölt hatóságoknak és a betétbiztosítási rendszereknek a szanálási intézkedések előkészítésének és végrehajtásának korai szakaszától együtt kell működniük a betétbiztosítási rendszer által abban az esetben megtérítendő összegnek a meghatározása érdekében, amikor a pénzügyi eszközöket hitelintézetek szanálásának finanszírozására használják.
- (52) Az ebben az irányelvben ugyanazon betétes összes betétére vonatkozóan megállapított kártalanítási összeghatárnak az Unióban a fogyasztói árindex változásai alapján tapasztalható inflációnak megfelelően történő kiigazítása érdekében a Bizottságnak felhatalmazást kell kapnia arra, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikkének megfelelően jogi aktusokat fogadjon el. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munka során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten is. A felhatalmazáson alapuló jogi aktus előkészítésekor és szövegezésekor a Bizottságnak gondoskodnia kell a vonatkozó dokumentumoknak az Európai Parlament és a Tanács részére történő egyidejű, időben történő és megfelelő továbbításáról.
- (53) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló együttes politikai nyilatkozatával⁽¹⁾ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben mellékelnek egy vagy több olyan dokumentumot, amely megmagyarázza az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszköz megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli, hogy indokolt ilyen dokumentumok átadása.
- (54) Mivel ezen irányelv céljait, nevezetesen a betétbiztosítási rendszerek működésével kapcsolatos szabályok harmonizálását, a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (55) Az ezen irányelv nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó kötelezettség csak azokat a rendelkezéseket érinti, amelyek tartalma a korábbi irányelvekhez képest érdemben módosult. A változatlan rendelkezések átültetésére vonatkozó kötelezettség a korábbi irányelvekből következik.
- (56) Ez az irányelv nem érinti a II. mellékletben felsorolt irányelvek nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Tárgy és hatály

- (1) Ez az irányelv meghatározza a betétbiztosítási rendszerek létrehozásával és működésével kapcsolatos szabályokat és eljárásokat.
- (2) Ezt az irányelvet az alábbiakra kell alkalmazni:
- a) a kötelező betétbiztosítási rendszerek;
- b) azok az önkéntes betétbiztosítási rendszerek, amelyeket a 4. cikk (2) bekezdésével összhangban hivatalosan elismertek betétbiztosítási rendszerként;
- c) azon intézményvédelmi rendszerek, amelyeket a 4. cikk (2) bekezdésével összhangban hivatalosan elismertek betétbiztosítási rendszerként;
- d) az e bekezdés a), b) vagy c) pontjában említett rendszerekhez csatlakozott hitelintézetek.

⁽¹⁾ A tagállamok és a Bizottság 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozata a magyarázó dokumentumokról (HL C 369., 2011.12.17., 14. o.).

(3) A 16. cikk (5) és (7) bekezdésében foglaltakat nem érintve, ez az irányelv alkalmazandó a következő rendszerekre:

- a) a betétbiztosítási rendszerként hivatalosan el nem ismert önkéntes rendszerek, beleértve azokat a rendszereket is, amelyek a 6. cikk (1) bekezdésében meghatározott kártalanítási összeghatáron túli kiegészítő védelmet kínálnak;
- b) a betétbiztosítási rendszerként hivatalosan el nem ismert intézményvédelmi rendszerek.

A tagállamok biztosítják, hogy az első albekezdés a) és a b) pontjában említett rendszerek rendelkezzenek a kötelezettségeik teljesítéséhez szükséges megfelelő pénzügyi eszközökkel vagy releváns finanszírozási megállapodásokkal.

2. cikk

Fogalommeghatározások

(1) Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „betétbiztosítási rendszerek”: az 1. cikk (2) bekezdésének a), b) vagy c) pontjában említett rendszerek;
2. „intézményvédelmi rendszerek”: az 575/2013/EU rendelet 113. cikkének (7) bekezdése szerinti intézményvédelmi rendszerek;
3. „betét”: olyan számlán tartott pénzeszközöknek vagy szokásos banki ügyletekből keletkező átmeneti helyzetnek az egyenlege, amelyet a hitelintézetnek a vonatkozó jogszabályi és szerződéses feltételek mellett vissza kell fizetnie; idetartozik a lekötött betét és a takarékbetét is, de ide nem értve az egyenleget, ha:
 - a) az egyenleg létezését csak egy, a 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽¹⁾ 4. cikkének 17. pontjában meghatározott pénzügyi eszközzel lehet bizonyítani, kivéve, ha olyan megtakarítási termékről van szó, amelyről névre szóló betéti okiratot állítottak ki, és amely 2014. július 2-án a tagállamok valamelyikében már létezett;
 - b) az egyenleg tőkeösszegét nem kell névértéken visszafizetni;
 - c) az egyenleg tőkeösszegét csak a hitelintézet vagy harmadik fél által nyújtott meghatározott garancia vagy megállapodás keretében kell névértéken visszafizetni;
4. „biztosítható betétek”: olyan betétek, amelyek az 5. cikk alapján nincsenek kizárva a védelemből;
5. „biztosított betétek”: a biztosítható betétek azon része, amely nem lépi túl a 6. cikkben meghatározott kártalanítási összeghatárt;
6. „betétes”: a betét tulajdonosa, illetve közös számla esetében a betét minden egyes tulajdonosa;
7. „közös számla”: két vagy több személy nevére nyitott számla, vagy amely felett két vagy több személy jogosult rendelkezni e személyek közül egynek vagy többnek az aláírása révén;

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2004. április 21-i 2004/39/EK irányelve a pénzügyi eszközök piacairól, a 85/611/EGK és a 93/6/EGK tanácsi irányelv és a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 93/22/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 145., 2004.4.30., 1. o.).

8. „befagyasztott betét”: esedékes és kifizetendő betét, melyet a hitelintézet nem fizetett ki az alkalmazandó jogszabályi vagy szerződéses feltételek mellett abban az esetben, ha:
- az érintett közigazgatási hatóságok megállapították, hogy álláspontjuk szerint az érintett hitelintézet pénzügyi körülményeihez közvetlenül kapcsolódó okok miatt az adott időpontban képtelen a betétet visszafizetni, és nem valószínű a hitelintézet általi későbbi visszafizetés sem; vagy
 - egy igazságügyi hatóság a hitelintézet pénzügyi körülményeihez közvetlenül kapcsolódó okok miatt olyan határozatot hoz, amely felfüggeszti a betétesek jogát arra, hogy követeléseket támasszanak a hitelintézettel szemben;
9. „hitelintézet”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott hitelintézet;
10. „fióktelep”: olyan tagállambeli üzletviteli hely, amely jogilag nem önálló részét képezi egy hitelintézetnek, és amely közvetlenül bonyolítja a hitelintézeti tevékenység szerves részét képező ügyleteket vagy az ügyletek egy részét;
11. „célszint”: azon rendelkezésre álló pénzügyi eszközök összege, amellyel a betétbiztosítási rendszernek a 10. cikk (2) bekezdése értelmében rendelkeznie kell; a célszintet a tagok biztosított betéteinek százalékában kell kifejezni;
12. „rendelkezésre álló pénzügyi eszközök”: készpénz, valamint olyan betétek és alacsony kockázatú eszközök, amelyek a 8. cikk (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül likviddé tehetőek, továbbá a 10. cikk (3) bekezdésében meghatározott felső határ erejéig fizetési ígérvények;
13. „fizetési ígérvények”: egy hitelintézet betétbiztosítási rendszerrel szemben fennálló és teljes mértékben fedezett fizetési ígérvényei, amennyiben:
- a fedezet alacsony kockázatú eszközökből áll;
 - a fedezetet nem terhelik harmadik személyek jogai, és a betétbiztosítási rendszer azzal rendelkezhet;
14. „alacsony kockázatú eszközök”: olyan tételek, amelyek az 575/2013/EU rendelet 336. cikkében szereplő 1. táblázat első vagy második kategóriájába sorolhatók, vagy bármely olyan eszköz, amelyet az illetékes vagy a kijelölt hatóság hasonlóképpen biztonságosnak és likvidnek tekint;
15. „székhely szerinti tagállam”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 43. pontjában meghatározott székhely szerinti tagállam;
16. „fogadó tagállam”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 44. pontjában meghatározott fogadó tagállam;
17. „illetékes hatóság”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 40. pontjában meghatározott nemzeti illetékes hatóság;
18. „kijelölt hatóság”: a betétbiztosítási rendszereket ezen irányelvnek megfelelően igazgató szerv, vagy amennyiben a betétbiztosítási rendszer működését magánjogi jogalany igazgatja, az érintett tagállam által a szóban forgó rendszer ezen irányelv szerinti felügyeletére kijelölt állami hatóság.

(2) Amennyiben ez az irányelv az 1093/2010/EU rendeletre hivatkozik, a betétbiztosítási rendszert igazgató szerv, illetve – azokban az esetekben, amikor a betétbiztosítási rendszer működését magánjogi jogalany igazgatja, – a szóban forgó rendszer felügyeletét ellátó állami hatóság az említett rendelet alkalmazásában az említett rendelet 4. cikkének 2. pontjában meghatározottak szerinti hatáskörrel rendelkező hatóságnak tekintendő.

(3) Betétnek minősül Írország és az Egyesült Királyság lakás-takarékpénztárainak minden olyan részjegye, amely nem minősül az 5. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti tőkének.

3. cikk

Érintett közigazgatási hatóságok

(1) A tagállamok meghatározzák, hogy a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontja a) alpontjának alkalmazásában az adott tagállamban mely hatóság tekintendő érintett közigazgatási hatóságnak.

(2) Az illetékes hatóságoknak, a kijelölt hatóságoknak, a szanalási hatóságoknak és az érintett közigazgatási hatóságoknak együtt kell működniük egymással, és ezen irányelvvel összhangban kell gyakorolniuk hatáskörüket.

Az érintett közigazgatási hatóságok a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontja a) alpontjában említett határozatot a lehető leghamarabb, de minden esetben legkésőbb öt munkanappal azt követően hozzák meg, hogy először meggyőződtek arról, hogy egy hitelintézet elmulasztotta az esedékes és kifizetendő betétek visszafizetését.

4. cikk

Hivatalos elismerés, tagság és felügyelet

(1) Valamennyi tagállam biztosítja, hogy területén egy vagy több betétbiztosítási rendszert vezessenek be, és ismerjenek el hivatalosan.

Ez nem zárja ki különböző tagállamok betétbiztosítási rendszereinek egyesítését, vagy több tagállamra kiterjedő betétbiztosítási rendszerek létrehozását. Az ilyen több tagállamra kiterjedő vagy egyesített betétbiztosítási rendszereket azoknak a tagállamoknak kell jóváhagyniuk, amelyekben az érintett betétbiztosítási rendszereket létrehozták.

(2) Az ezen irányelv 1. cikke (2) bekezdésének b) pontjában említett önkéntes rendszerek hivatalosan elismerhetők betétbiztosítási rendszerként, ha megfelelnek ennek az irányelvnek.

Az intézményvédelmi rendszer hivatalosan elismerhető betétbiztosítási rendszerként, ha teljesíti az 575/2013/EU rendelet említett 113. cikkének (7) bekezdésében meghatározott feltételeket, és megfelel ennek az irányelvnek.

(3) A 2013/36/EU irányelv 8. cikke alapján valamely tagállamban engedélyezett hitelintézet kizárólag akkor gyűjthet betétet, ha egy, a székhelye szerinti tagállamban az e cikk (1) bekezdésnek megfelelően hivatalosan elismert rendszer tagja.

(4) Amennyiben a hitelintézet nem teljesíti a rá, mint valamely betétbiztosítási rendszer tagjára vonatkozó kötelezettségeket, azonnal értesíteni kell az illetékes hatóságokat, és annak a betétbiztosítási rendszerrel együttműködésben haldéktalanul meg kell hoznia mindazokat a megfelelő intézkedéseket, ideértve szükség esetén szankciók alkalmazását is, amelyek biztosítják, hogy a hitelintézet teljesítse kötelezettségeit.

(5) Ha a (4) bekezdés alapján végrehajtott intézkedések nem vezetnek a hitelintézet részéről a kötelezettségek teljesítéséhez, akkor amennyiben a nemzeti jog azt lehetővé teszi, a betétbiztosítási rendszer az illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulásával és legalább egy hónapos határidővel értesíti a hitelintézetet arról, hogy szándékában áll azt kizárni a betétbiztosítási rendszer tagjainak sorából. A betétbiztosítási rendszer továbbra is teljes mértékben garantálja a fenti határidő lejártáig elhelyezett betétek védelmét. Ha a hitelintézet a fenti határidő lejártáig nem teljesítette kötelezettségeit, a betétbiztosítási rendszernek ki kell zárnia a hitelintézetet.

(6) A hitelintézetnek a betétbiztosítási rendszer tagjai sorából való kizárása időpontjában a hitelintézet birtokában lévő betéteket a betétbiztosítási rendszer továbbra is biztosítja.

(7) A kijelölt hatóságok folyamatosan felügyelik az 1. cikkben említett betétbiztosítási rendszereket az ennek az irányelvnek való megfelelés tekintetében.

A több tagállamra kiterjedő betétbiztosítási rendszereket azon tagállamok kijelölt hatóságainak képviselői felügyelik, amelyekben a csatlakozott hitelintézetek engedélyezésére sor került.

(8) A tagállamok biztosítják, hogy a betétbiztosítási rendszerek kérésükre bármikor megkapjanak tagjaiktól minden ahhoz szükséges információt – beleértve az 5. cikk (4) bekezdése szerinti jelöléseket is –, hogy előkészítsék a betétesek kártalanítását.

(9) A betétbiztosítási rendszereknek biztosítaniuk kell a betétesek számláihoz kapcsolódó adatok bizalmas kezelését és védelmét. Az ilyen adatok feldolgozását a 95/46/EK irányelvvel összhangban kell végezni.

(10) A tagállamok gondoskodnak róla, hogy a betétbiztosítási rendszerek végezzenek rendszerterhelési tesztet, és a betétbiztosítási rendszerek lehető leghamarabb kapjanak tájékoztatást, amennyiben az illetékes hatóságok egy adott hitelintézetnél olyan problémákat észlelnek, amelyek a betétbiztosítási rendszerek beavatkozását valószínűsítik.

Ilyen próbákat legalább háromévente, indokolt esetben pedig ennél gyakrabban kell végezni. Az első próbát 2017. július 3-ig kell elvégezni.

Az említett stressztesztek eredményei alapján az EBH az 1093/2010/EU rendelet 30. cikke alapján legalább ötévente szakértői értékelést készít, amelyben megvizsgálja a betétbiztosítási rendszerek stressztűrő képességét. A betétbiztosítási rendszereket az EBH-val folytatott információcsere során az említett rendelet 70. cikkében említett szakmai titoktartási kötelezettség köti.

(11) A betétbiztosítási rendszerek a rendszerterhelési próbákhoz szükséges információkat csak ezeknek a próbáknak az elvégzéséhez használják fel, és az információkat a próbák elvégzéséhez szükséges időtartamon túl nem őrzik meg.

(12) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy betétbiztosítási rendszereik megfelelő és átlátható irányítási mechanizmusokkal rendelkezzenek. A betétbiztosítási rendszereknek tevékenységükről éves jelentést kell készíteniük.

5. cikk

A betétek biztosíthatósága

(1) A betétbiztosítási rendszerek által történő kártalanításból a következőket ki kell zárni:

a) ezen irányelv 7. cikke (3) bekezdésének megfelelően, a más hitelintézet által saját nevében és saját számlájára elhelyezett betéteket;

b) az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 118. pontja szerinti „szavatolótőke”;

c) az olyan ügyletekből származó betéteket, amelyek esetében a 2005/60/EK irányelv 1. cikke (2) bekezdésének meghatározása szerinti pénzmosás büntettét állapították meg;

d) az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 26. pontjában meghatározott pénzügyi vállalkozások betéteit;

e) a 2004/39/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott befektetési vállalkozások betéteit;

f) az olyan betéteket, amelyeknek tulajdonosát soha nem azonosították a 2005/60/EK irányelv 9. cikke (1) bekezdésének megfelelően;

- g) a 2009/138/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Szolvencia II) ⁽¹⁾ 13. cikkének 1–6. pontjában meghatározott biztosítók és viszontbiztosítók betéteit;
- h) a kollektív befektetési vállalkozások betéteit;
- i) a nyugdíjalapok betéteit;
- j) az állami hatóságok betéteit;
- k) a hitelintézetek által kibocsátott hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokat és a saját váltókból és kötelezvényekből származó tartozásokat.

(2) Az e cikk (1) bekezdésétől eltérve a tagállamok biztosíthatják azt, hogy az alább felsoroltak a 6. cikk (1) bekezdésében meghatározott kártalanítási összeghatár erejéig védelem alá tartozzanak:

- a) a kis- vagy középvállalkozások magán-nyugdíjrendszerekben vagy foglalkozási nyugdíjrendszerekben tartott betétei;
- b) a legfeljebb 500 000 EUR-s éves költségvetéssel rendelkező helyi hatóságok betétei.

(3) A tagállamok előírhatják, hogy azok a betétek, amelyeket a nemzeti joggal összhangban csak ingatlan magántulajdonra nyújtott hitel hitelintézetnek vagy más intézetnek történő visszafizetése céljából lehet felszabadítani, ki vannak zárva a betétbiztosítási rendszer általi kártalanításból.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek olyan módon jelöljék meg a biztosítható betéteket, amely lehetővé teszi az ilyen betétek azonnali azonosítását.

6. cikk

Kártalanítási összeghatár

(1) A tagállamok garantálják, hogy az egyes betétesek összevont betétei 100 000 EUR kártalanítási összegig biztosítva legyenek arra az esetre, ha a betétek befagytak.

(2) Az (1) bekezdésben foglaltakon túlmenően a tagállamok biztosítják, hogy az alábbi betétek az összeg jóváírásának időpontjától vagy a betétek jogszerűen átruházhatóvá válásától számított legalább három és legfeljebb tizenkét hónapig 100 000 EUR összeg fölött is biztosítva legyenek:

- a) a magán-lakóingatlanokkal kapcsolatos ingatlanügyletekből származó betétek;
- b) a nemzeti jogban meghatározott szociális célokat szolgáló betétek, amelyek a betétes életének meghatározott eseményeihez – például házasságkötéséhez, válásához, nyugdíjazásához, elbocsátásához, csoportos létszámcsökkentésben való érintettségéhez, rokkantságához vagy elhalálzásához – kötődnek;
- c) a nemzeti jogban meghatározott célokat szolgáló betétek, amelyek biztosítási ellátások kifizetésén vagy bűncselekmények áldozatainak vagy tévesen elítélteknek járó kártalanításon alapulnak.

(3) Az (1) és (2) bekezdés nem gátolja meg a tagállamokat olyan rendszerek fenntartásában vagy bevezetésében, amelyek az időskori előtakarékosági termékeket és a nyugdíjakat védik, feltéve, hogy ezek a rendszerek nemcsak a betéteket biztosítják, hanem átfogó védelmet kínálnak az e tekintetben releváns összes termékre és helyzetre.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009. november 25-i 2009/138/EK irányelve a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról (Szolvencia II) (HL L 335., 2009.12.17., 1. o.).

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a kártalanítás kifizetésére az alábbiak valamelyikében kerüljön sor:

- a) a betétbiztosítási rendszer helye szerinti tagállam pénzneme;
- b) a számlatulajdonos tartózkodási helye szerinti tagállam pénzneme;
- c) euro;
- d) a számla pénzneme;
- e) a számla fenntartása helye szerinti tagállam pénzneme.

A betéteseket tájékoztatni kell a kifizetés pénzneméről.

Ha a számlákat a kártalanítás kifizetésének pénznemétől eltérő pénznemben vezették, akkor az azon a napon érvényes átváltási árfolyamot kell alkalmazni, amelyen az érintett közigazgatási hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának a) alpontjában említett megállapítást megteszi, vagy az igazságügyi hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának b) alpontjában említett határozatot meghozza.

(5) Azoknak a tagállamoknak, amelyek az (1) bekezdésben említett összeget átszámítják nemzeti pénznemükre, kezdetben az átszámításkor a 2015. július 3-án érvényes átváltási árfolyamot kell alkalmazniuk.

A tagállamok az átszámítás eredményeként kapott összegeket kerekíthetik, amennyiben a kerekítés nem haladja meg az 5 000 EUR-t.

A második albekezdés sérelme nélkül a más pénznemre átszámított kártalanítási összeghatárokat a tagállamok ötvenként hozzáigazítják az e cikk (1) bekezdésében említett összeghez. A tagállamok előre nem látható események – például árfolyam-ingadozások – bekövetkezése esetén, a Bizottsággal való konzultációt követően, ennél korábbi időpontban hajtják végre a kártalanítási összeghatárok kiigazítását.

(6) Az (1) bekezdésben említett összeget a Bizottság – legalább öt éves – időszakonként felülvizsgálja. Amennyiben szükséges, a Bizottság irányelvjavaslatot terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé az (1) bekezdésben említett összeg módosítása céljából, figyelembe véve különösen a bankszektorban és az Unió gazdasági és pénzügyi helyzetében bekövetkezett fejleményeket. Az első felülvizsgálatra nem kerülhet sor 2020. július 3-ig, kivéve, ha előre nem látható események ennél korábbi felülvizsgálatot tesznek szükségessé.

(7) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 18. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogadjon el a (6) bekezdésben említett összeg legalább öt évente történő kiigazítása céljából, összhangban a Bizottság által az előző kiigazítás óta közzétett harmonizált fogyasztóiár-index változás alapján mért uniós infláció mértékével.

7. cikk

A kártalanítási összeg meghatározása

(1) A 6. cikk (1) bekezdésében szereplő összeghatár egy adott betétesnek az egy hitelintézetnél elhelyezett összes betétjére vonatkozik, függetlenül a betétek számától, pénznemétől és Unión belüli elhelyezkedésétől.

(2) Annak kiszámításakor, hogy a betétek összege eléri-e a 6. cikk (1) bekezdésében megállapított összeghatárt, figyelembe kell venni az egyes betétesek közös számlából való részesedését.

Különös rendelkezések hiányában az ilyen számlát egyenlően kell felosztani a betétesek között.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy annak kiszámítása céljából, hogy a betétek összege eléri-e a 6. cikk (1) bekezdésében megállapított összeghatárt, az olyan számlán elhelyezett betétek, amelyek tekintetében két vagy több személy, mint jogi személyiség nélküli gazdasági társaság, társulás vagy hasonló természetű csoportosulás tagja rendelkezik jogosultsággal, összevonhatók és egyetlen betétes betétjeként kezelhetők legyenek.

(3) Ha a betétes nem jogosult a számlán elhelyezett összegek fölött kizárólagosan rendelkezni, a biztosítás a kizárólagos jogosultra vonatkozik, feltéve, hogy azt a személyt azonosították vagy azonosítható, mielőtt az érintett közigazgatási hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának a) alpontjában említett megállapítást megteszi, vagy az igazságügyi hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának b) alpontjában említett határozatot meghozza. Amennyiben több kizárólagos jogosult van, annak kiszámításakor, hogy a betétek összege eléri-e a 6. cikk (1) bekezdésében meghatározott összeghatárt, az egyes jogosultaknak az összegek kezelésére vonatkozó megállapodások szerinti egyéni részesedéseit kell figyelembe venni.

(4) A kártalanítási összeg kiszámításának referencia-időpontja az a nap, amelyen az érintett közigazgatási hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának a) alpontjában említett megállapítást megteszi, vagy az igazságügyi hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának b) alpontjában említett határozatot meghozza. A kártalanítási összeg kiszámításánál nem szabad figyelembe venni a betétesnek a hitelintézettel szembeni kötelezettségeit.

(5) A tagállamok határozhatnak úgy, hogy a betéteseknek a hitelintézetek felé fennálló kötelezettségeit figyelembe kell venni a kártalanítási összeg kiszámításánál, amennyiben ezek a kötelezettségek azon a napon vagy azt megelőzően váltak esedékessé, hogy az érintett közigazgatási hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának a) alpontjában foglalt megállapítást megteszi, vagy az igazságügyi hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának b) alpontjában foglalt határozatot meghozza; a követeléseket a hitelintézet és a betétes között létrejött szerződés tekintetében irányadó jogszabályi vagy szerződéses rendelkezéseknek megfelelő lehetséges mértékig kell beszámítani.

A hitelintézet a szerződés megkötése előtt tájékoztatja a betéteseket, amennyiben a hitelintézet felé fennálló kötelezettségeiket a kártalanítási összeg kiszámításakor figyelembe veszik.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy a betétbiztosítási rendszerek bármikor felszólíthassák a hitelintézeteket arra, hogy adjanak tájékoztatást az összes betétes biztosítható betéteinek összevont összegéről.

(7) A betétbiztosítási rendszer megtéríti a betétek kamatát, amely felhalmozódott, de nem került jóváírásra addig a napig, amelyen az érintett közigazgatási hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának a) alpontjában említett megállapítást megteszi, vagy az igazságügyi hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának b) alpontjában említett határozatot meghozza. A 6. cikk (1) bekezdésében meghatározott kártalanítási összeghatár nem léphető túl.

(8) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a nemzeti jogban meghatározott szociális célokat szolgáló bizonyos betétkategóriákat, amelyeket az állami támogatásra vonatkozó szabályok betartása mellett harmadik fél biztosít, nem veszik figyelembe az e cikk (1) bekezdésében említett, egy betétes által egy hitelintézetenél elhelyezett betétek összevonásánál. Ilyen esetekben a harmadik fél általi biztosítást a betétnek a 6. cikk (1) bekezdésében meghatározott kártalanítási összeghatárig terjedő részére kell korlátozni.

(9) Amennyiben a nemzeti jog lehetővé teszi, hogy a hitelintézetek különböző, a 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 2. cikkében meghatározott védjegyjelölés alá tartozó márkanevek alatt folytassák tevékenységüket, a tagállam gondoskodik róla, hogy a betétesek egyértelmű tájékoztatást kapjanak arról, hogy az adott hitelintézet különböző márkanevek alatt folytatja tevékenységét, és hogy az ezen irányelv 6. cikkének (1), (2) és (3) bekezdése szerinti kártalanítási összeghatár a betétesnek az ugyanazon hitelintézetenél elhelyezett betéteinek összevont összegére vonatkozik. A fenti információkat ezen irányelv 16. cikkének és I. mellékletének megfelelően szerepeltetni kell a betéteseknek szóló tájékoztatásban.

8. cikk

Kártalanítás

(1) A betétbiztosítási rendszerek kötelesek gondoskodni arról, hogy a kártalanítási összeget az attól a naptól számított hét munkanapon belül rendelkezésre bocsássák, amely napon az érintett közigazgatási hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának a) alpontja szerinti megállapítást megteszi, vagy az igazságügyi hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának b) alpontja szerinti határozatot meghozza.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2008. október 22-i 2008/95/EK irányelve a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről (HL L 299., 2008.11.8., 25. o.).

(2) A tagállamok azonban a 2023. december 31-ig tartó átmeneti időszakra a következő kártalanítási határidőket is előírhatják:

- a) 2018. december 31-ig legkésőbb 20 munkanapon belül;
- b) 2019. január 1-jétől 2020. december 31-ig legkésőbb 15 munkanapon belül;
- c) 2021. január 1-jétől 2023. december 31-ig legkésőbb 10 munkanapon belül.

(3) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a 7. cikk (3) bekezdésében említett betétekre hosszabb kártalanítási határidő vonatkozik, amely határidő nem lehet hosszabb az attól a naptól számított három hónapnál, amelyen az érintett közigazgatási hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának a) alpontjában említett megállapítást megteszi, vagy az igazságügyi hatóság a 2. cikk (1) bekezdése 8. pontjának b) alpontjában említett határozatot meghozza.

(4) A 2023. december 31-ig tartó átmeneti időszak során, valamint minden olyan alkalommal, amikor a betétbiztosítási rendszerek nem tudják hét munkanapon belül rendelkezésre bocsátani a kártalanítási összeget, a betétbiztosítási rendszereknek gondoskodniuk kell róla, hogy a betétesek az erre vonatkozó kérelem benyújtásától számított öt munkanapon belül hozzáférjenek biztosított betéteik megfelelő, a megélhetési költségeiket fedező részéhez.

A betétbiztosítási rendszerek az első albekezdés szerinti megfelelő összeget kizárólag a betétbiztosítási rendszer vagy a hitelintézet által rendelkezésre bocsátott adatok alapján tehetik hozzáférhetővé.

Az első albekezdés szerinti megfelelő összeget le kell vonni a 7. cikk szerinti kártalanítási összegből.

(5) Az (1) és a (4) bekezdésben említett kártalanítást késleltetni lehet, ha:

- a) bizonytalan, hogy az érintett személy jogosult-e a kártalanításra, vagy a betét jogvita tárgyát képezi;
- b) a betétre nemzeti kormányok vagy nemzetközi szervezetek által kirótt korlátozó intézkedések vonatkoznak;
- c) e cikk (9) bekezdésétől eltérve, a legutóbbi 24 hónapban nem került sor semmilyen ügyletre a betéttel kapcsolatban (a számla „alvó” státusban van);
- d) a kártalanítási összeg a 6. cikk (2) bekezdésében meghatározott, ideiglenesen magas számlaegyenleg részének minősül; vagy
- e) a kártalanítási összeget a 14. cikk (2) bekezdése értelmében a fogadó tagállam betétbiztosítási rendszere révén kell kifizetni.

(6) A kártalanítási összeg rendelkezésre bocsátásához nincs szükség a betétbiztosítási rendszerhez intézett kérelemre. E célból a hitelintézet továbbítja a betétekre és a betétesekre vonatkozó szükséges információt, amint azt a betétbiztosítási rendszer kéri.

(7) A betétbiztosítási rendszer és a betétes közötti minden levelezést:

- a) az Unió intézményeinek azon hivatalos nyelvén kell megfogalmazni, amelyet az a hitelintézet, amelynél a biztosított betétet elhelyezték, a betéttel folytatott kommunikáció során használ; vagy
- b) annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy nyelvein, amely tagállamban a biztosított betét található.

Ha egy hitelintézet egy másik tagállamban közvetlenül, fióktelepek létesítése nélkül működik, az információkat azon a nyelven kell biztosítani, amelyet a betétes a számla megnyitásakor választott.

(8) Az e cikk (1) bekezdésében meghatározott határidőktől függetlenül, amennyiben a számlán elhelyezett összeg tekintetében jogosult vagy érdekelt betétes ellen a 2005/60/EK irányelv 1. cikkének (2) bekezdésében meghatározott pénzmossással vagy azzal összefüggésben vádat emeltek, a bíróság határozatának meghozataláig a betétbiztosítási rendszer minden kifizetést felfüggeszthet az érintett betétes vonatkozásában.

(9) Nem kell kártalanítást fizetni, ha az utolsó 24 hónapban nem történt tranzakció a betét vonatkozásában, és a betét értéke alacsonyabb, mint a kártalanítás kifizetésével kapcsolatban a betétbiztosítási rendszernél felmerülő adminisztratív költségek lennének.

9. cikk

A betétbiztosítási rendszerrel szembeni követelések

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a betétesek kártalanításhoz való jogát a betétbiztosítási rendszer ellen indított eljárásban érvényesíthesse.

(2) A nemzeti jogban biztosított egyéb jogaik sérelme nélkül a nemzeti keretek között kártalanítási kifizetéseket teljesítő betétbiztosítási rendszerek jogosultak arra, hogy a betétesek számára kifizetett összegek erejéig a betéteseket a felszámolási vagy reorganizációs eljárásban megillető jogok átszálljanak rájuk. Amennyiben valamely betétbiztosítási rendszer – többek között a szanálási eszközök alkalmazásával vagy a szanálási hatásköröknek a 11. cikknek megfelelően történő gyakorlásával járó – szanálási eljárással összefüggésben teljesít kifizetéseket, a betétbiztosítási rendszernek a kifizetett összegek erejéig követelése keletkezik az érintett hitelintézettel szemben. Ennek a követelésnek a rangsorban betöltött helye megegyezik a 2014/59/EU irányelvben meghatározott rendes fizetéseképtelenségi eljárások tekintetében irányadó nemzeti jog szerint a biztosított betétekre vonatkozó besorolással.

(3) A tagállamok korlátozhatják azt az időtartamot, amelyen belül azok a betétesek, akiknek a betétek alapján járó kártalanítást a betétbiztosítási rendszer nem fizette ki vagy nem ismerte el a 8. cikk (1) és (3) bekezdésében meghatározott határidőkön belül, követelhetik a betéteik alapján járó kártalanítás kifizetését.

10. cikk

A betétbiztosítási rendszerek finanszírozása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a betétbiztosítási rendszerek potenciális kötelezettségeik meghatározásához megfelelő rendszerekkel rendelkezzenek. A betétbiztosítási rendszerek rendelkezésére álló pénzügyi eszközöknek ezekkel a kötelezettségekkel arányosnak kell lenniük.

A betétbiztosítási rendszerek a rendelkezésre álló pénzügyi eszközöket a tagjaiktól származó, évente legalább egyszer teljesítendő befizetésekből teremtik elő. Ez nem gátolja a más forrásokból származó kiegészítő finanszírozást.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy 2024. július 3-ig a betétbiztosítási rendszerek rendelkezésre álló pénzügyi eszközeinek értéke elérje legalább a tagok biztosított betéteinek 0,8 %-ában megállapított célszintet.

Amennyiben a finanszírozási kapacitás elmarad a célszinttől, a betétbiztosítási rendszerbe történő befizetést legalább addig kell folytatni, amíg újra el nem éri a célszintet.

Amennyiben a rendelkezésre álló eszközök értéke a célszint első alkalommal történt elérését követően jelentős mértékben, a célszint kétharmadánál alacsonyabb szintre csökkent, a rendszeres befizetések összegét olyan szinten kell megállapítani, amely lehetővé teszi a célszint hat éven belül történő elérését.

A rendszeres befizetés megállapításakor megfelelőképpen figyelembe kell venni az üzleti ciklus szakaszát, valamint azt, hogy a prociklikus befizetések milyen hatással lehetnek az éves befizetések összegének az e cikk keretében történő meghatározására.

Abban az esetben, ha a betétbiztosítási rendszerek a biztosított betétek összegének 0,8 %-át meghaladó kumulált kifizetéseket teljesítettek, a tagállamok legfeljebb négy évvel meghosszabbíthatják az első albekezdésben említett időszakot.

(3) A célszint eléréséhez figyelembe veendő, rendelkezésre álló pénzügyi eszközökbe beszámíthatók a fizetési ígérvények is. A fizetési ígérvények teljes részaránya nem haladhatja meg az e cikknek megfelelően előteremtett, rendelkezésre álló pénzügyi eszközök összértékének 30 százalékát.

Ennek az irányelvnek a következetes alkalmazása érdekében az EBH iránymutatásokat bocsát ki a fizetési ígérvényekkel kapcsolatban.

(4) Az e cikk (1) bekezdésében foglaltak ellenére a tagállamok – annak érdekében, hogy az említett bekezdésében foglalt kötelezettségeiknek eleget tudjanak tenni – a rendelkezésre álló pénzügyi eszközöket a hitelintézetek azon kötelező befizetéseiből is előteremthetik, amelyeket azok a hitelintézetek rendszerszintű kockázataival, csődjével, illetve szanálásával összefüggésben felmerülő költségek fedezésére a tagállamok által saját területükön létrehozott, kötelező befizetési rendszerekbe teljesítettek.

A betétbiztosítási rendszerek az e cikk (2) bekezdésében megállapított célszint erejéig jogosultak az ilyen befizetések összegére, melyet a tagállam kérésre haladéktalanul rendelkezésükre bocsát; ezeket az összegeket a betétbiztosítási rendszerek kizárólag a 11. cikkben meghatározott célokra használhatják fel.

A betétbiztosítási rendszerek csak abban az esetben jogosultak az említett összegre, ha az illetékes hatóság véleménye szerint nem képesek rendkívüli befizetéseket beszedni tagjaiktól, és a betétbiztosítási rendszernek ezt az összeget a tagjaik által teljesített befizetésekből kell visszafizetniük, a 10. cikk (1) és (2) bekezdésével összhangban.

(5) A 2014/59/EU irányelv VII. címe szerinti szanálásfinanszírozási rendszerekbe teljesített befizetések – ideértve azokat a rendelkezésre álló pénzügyi eszközöket, amelyeket a szanálásfinanszírozási rendszereknek a 2014/59/EU irányelv 102. cikkének (1) bekezdése szerinti célszintje eléréséhez figyelembe kell venni – nem számítanak be a célszint eléréséhez szükséges összegbe.

(6) A (2) bekezdéstől eltérve a tagállamok indokolt esetben és a Bizottság jóváhagyását követően engedélyezhetnek a (2) bekezdésben meghatározott célszintnél alacsonyabb minimális célszintet is, amennyiben a következő feltételek teljesülnek:

- a) a célszint csökkentése azon a feltételezésen alapul, hogy nem valószínű a rendelkezésre álló pénzügyi eszközök jelentős részének a biztosított betétesek védelmére történő felhasználása, a 11. cikk (2) és (6) bekezdésében meghatározott célok kivételével; és
- b) azt a bankszektort, amelynek keretei között a betétbiztosítási rendszerhez csatlakozott hitelintézetek működnek, nagymértékű koncentráció jellemzi: nagy mennyiségű eszközt kisszámú, összevont alapú felügyelet alá tartozó hitelintézet vagy bankcsoport birtokol, amelyek – méretükből adódóan – csőd esetén a szanálási eljárás hatálya alá tartoznak.

A csökkentett célszint nem lehet alacsonyabb a biztosított betétek összegének 0,5 %-ánál.

(7) A betétbiztosítási rendszerek rendelkezésre álló pénzügyi eszközeit alacsony kockázatú, megfelelően diverzifikált eszközökbe kell befektetni.

(8) Ha valamely betétbiztosítási rendszer rendelkezésre álló pénzügyi eszközei nem elegendők a betétesek kártalanításához a betétek befagyásakor, tagjai naptári évenként a biztosított betétek 0,5 %-át meg nem haladó rendkívüli befizetést kell, hogy teljesítsenek. A betétbiztosítási rendszerek kivételes körülmények között és az illetékes hatóság jóváhagyásával ennél magasabb összegű befizetéseket is előírhatnak.

Amennyiben a befizetések veszélyeztetnék a hitelintézet likviditását vagy fizetőképességét, az illetékes hatóság részben vagy egészben haladékot adhat a hitelintézet részére a betétbiztosítási rendszerbe szánt rendkívüli utólagos befizetéseinek teljesítésére. Az ilyen haladék időtartama legfeljebb hat hónap lehet, de a hitelintézet kérésére megújítható. Az e bekezdés szerint késleltetett összeget akkor kell befizetni, amikor a befizetés többé nem veszélyezteti a hitelintézet likviditását vagy fizetőképességét.

(9) A tagállamok gondoskodnak róla, hogy a betétbiztosítási rendszerek megfelelő alternatív finanszírozási megoldásokkal rendelkezzenek, amelyek lehetővé teszik számukra a rövid távú finanszírozáshoz jutást a szóban forgó betétbiztosítási rendszerekkel szembeni követelések teljesítéséhez.

(10) A tagállamok minden évben március 31-ig tájékoztatják az EBH-t a tagállamukban lévő biztosított betétek összegéről, valamint az előző év december 31-én a betétbiztosítási rendszereik rendelkezésére álló pénzügyi eszközök összegéről.

11. cikk

A pénzeszközök felhasználása

(1) A 10. cikkben említett pénzügyi eszközöket elsősorban a betétesek ezen irányelv szerinti kártalanítására kell felhasználni.

(2) A betétbiztosítási rendszerek pénzügyi eszközeit a 2014/59/EU irányelv 109. cikkével összhangban a hitelintézetek szanálásának finanszírozására kell felhasználni. A betétbiztosítási rendszerrel folytatott egyeztetést követően a szanálási hatóságnak kell meghatároznia azt az összeget, amelynek erejéig az adott betétbiztosítási rendszer felelős.

(3) A tagállamok engedélyezhetik, hogy a betétbiztosítási rendszerek a rendelkezésükre álló pénzügyi eszközöket a hitelintézet csődjének elkerülését célzó alternatív intézkedésekre fordítsák, amennyiben a következő feltételek teljesülnek:

- a) a szanálási hatóság nem hozott semmilyen, a 2014/59/EU irányelv 32. cikke szerinti szanálási intézkedést;
- b) a betétbiztosítási rendszer megfelelő rendszerekkel és eljárásokkal rendelkezik az alternatív intézkedések kiválasztására és végrehajtására, valamint a kapcsolódó kockázatok nyomon követésére;
- c) az intézkedések költsége nem haladja meg a betétbiztosítási rendszer jogszabályban vagy szerződésben meghatározott kártalanítási kötelezettsége teljesítéséhez szükséges kiadások összegét;
- d) a betétbiztosítási rendszer által alkalmazott alternatív intézkedések a támogatott hitelintézet számára megszabott feltételekhez, ezek közül legalább a betétbiztosítási rendszer megerősített kockázatfigyelésre és szélesebb körű vizsgálatra való jogosultságához kötött;
- e) a betétbiztosítási rendszer által alkalmazott alternatív intézkedések feltétele, hogy a támogatott hitelintézet kötelezettségvállalásokat tegyen a biztosított betétekhez való hozzáférés garantálása céljából;
- f) a csatlakozott hitelintézeteknek a rendkívüli befizetéseknek az e cikk (5) bekezdése szerinti teljesítésére vonatkozó képessége az illetékes hatóságok megítélése szerint biztosítva van.

A betétbiztosítási rendszer köteles egyeztetni a szanálási hatósággal és az illetékes hatósággal a hitelintézet számára előírt intézkedésekről és feltételekről.

(4) Nem alkalmazhatók az e cikk (3) bekezdése szerinti alternatív intézkedések, amennyiben az illetékes hatóság a szanálási hatósággal folytatott egyeztetést követően úgy ítéli meg, hogy a szanálási intézkedésre vonatkozóan a 2014/59/EU irányelv 27. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételek teljesülnek.

(5) Amennyiben a rendelkezésre álló pénzügyi eszközök felhasználása az e cikk (3) bekezdésével összhangban történik, a csatlakozott hitelintézetek kötelesek haladéktalanul – szükség szerint rendkívüli befizetések formájában – a betétbiztosítási rendszer rendelkezésére bocsátani az alternatív intézkedésekhez szükséges eszközöket, ha:

- a) felmerül a betétesek kártalanításának szükségessége, és a betétbiztosítási rendszer rendelkezésére álló pénzügyi eszközeinek értéke nem éri el a célszint kétharmadát;

b) a rendelkezésre álló pénzügyi eszközök értéke a célszint 25 %-a alá csökken.

(6) A tagállamok határozhatnak úgy, hogy a rendelkezésre álló pénzügyi eszközök a nemzeti fizetésképtelenségi eljárásokkal összefüggésben felhasználhatók a betéteseknek a biztosított betétekhez való hozzáférése fenntartását célzó intézkedéseknek – köztük az eszközök és források, illetve a betétállomány transzferének – a finanszírozására is, amennyiben a betétbiztosítási rendszer által viselt költségek nem haladják meg a biztosított betéteseknek fizetendő kártalanítás nettó összegét.

12. cikk

A betétbiztosítási rendszerek közötti hitelyújtás

(1) A tagállamok engedélyezhetik a betétbiztosítási rendszerek számára, hogy az Unión belül önkéntes alapon más betétbiztosítási rendszereknek hitelt nyújtsanak, feltéve, hogy a következő feltételek teljesülnek:

- a) a hitelt felvevő betétbiztosítási rendszer nem képes teljesíteni a 9. cikk (1) bekezdése szerinti kötelezettségeit, mivel nem állnak rendelkezésre a 10. cikkben említett, ehhez szükséges pénzügyi eszközök;
- b) a hitelt felvevő betétbiztosítási rendszer igénybe vette a 10. cikk (8) bekezdésében említett rendkívüli befizetést;
- c) a hitelt felvevő betétbiztosítási rendszer jogi kötelezettséget vállal arra, hogy a felvett összegeket a 9. cikk (1) bekezdése szerinti követelések kifizetésére fordítja;
- d) a hitelt felvevő betétbiztosítási rendszernek jelenleg nincs e cikk alapján más betétbiztosítási rendszerek felé fennálló hitel-visszafizetési kötelezettsége;
- e) a hitelt felvevő betétbiztosítási rendszer nyilatkozik a kért pénzösszegekről;
- f) a hitel teljes összege nem haladja meg a hitelt felvevő betétbiztosítási rendszer biztosított betéteinek 0,5 %-át;
- g) a hitelt felvevő betétbiztosítási rendszer haladéktalanul tájékoztatja az EBH-t, és ismerteti az e bekezdésben meghatározott feltételek teljesülését alátámasztó érveket, valamint a kért pénzösszeget.

(2) A hitel feltételei a következők:

- a) a hitelt felvevő betétbiztosítási rendszer köteles legkésőbb 5 éven belül visszafizetni a hitelt. A hitel éves részletekben is törleszhető. Kamat megfizetése csak a visszafizetéskor esedékes;
- b) a kamat mértékét a hitel időtartama alatt legalább az aktív oldali rendelkezésre állásra vonatkozóan az Európai Központi Bank által meghatározott kamatlábbal egyenlő mértékben kell meghatározni;
- c) a hitelt nyújtó betétbiztosítási rendszernek tájékoztatnia kell az EBH-t a kezdeti kamatlábról, valamint a hitel futamidejéről.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelt felvevő betétbiztosítási rendszer által előírt befizetések elegendőek legyenek a hitel visszafizetéséhez és a célszint mielőbbi ismételt eléréséhez.

13. cikk

A betétbiztosítási rendszerek részére teljesítendő befizetések kiszámítása

(1) A betétbiztosítási rendszerek részére teljesítendő, a 10. cikkben említett befizetéseket az adott tag biztosított betéteinek összege és az általa viselt kockázat mértéke alapján kell meghatározni.

A tagállamok a nemzeti joguk által szabályozott, alacsony kockázatú szektorok számára kisebb mértékű befizetéseket is előírhatnak.

A tagállamok dönthetnek úgy, hogy az intézményvédelmi rendszerek tagjai a betétbiztosítási rendszerekbe alacsonyabb összegű befizetéseket teljesítsenek.

A tagállamok engedélyezhetik, hogy a központi szervre és valamennyi olyan hitelintézetre, amely az 575/2013/EU rendelet 10. cikkének (1) bekezdése szerint ennek a központi szervnek az állandóan kapcsolt vállalkozása, összességében a központi szervre és kapcsolt intézményeire konszolidált alapon meghatározott kockázati súlyozás vonatkozzon.

A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a hitelintézetek a biztosított betétek összegétől független minimális hozzájárulást fizessenek.

(2) A betétbiztosítási rendszerek saját kockázatalapú módszereket alkalmazhatnak tagjaik kockázatalapú befizetéseinek meghatározásához és kiszámításához. A befizetések kiszámításának a tagok kockázatával arányosan kell történnie, és annak során megfelelően figyelembe kell venni a különböző üzleti modellek kockázati profiljait. Ez a módszer figyelembe veheti a mérleg eszközoldalát és az olyan kockázati mutatókat is, mint például a tőkefelelőség, az eszközök minősége, valamint a likviditás.

Az illetékes hatóságnak – a kijelölt hatósággal együttműködve – jóvá kell hagynia az egyes módszereket. Az EBH-t tájékoztatni kell a jóváhagyott módszerekről.

(3) Ezen irányelv következetes alkalmazásának biztosítása érdekében 2015. július 3-ig az 1093/2010/EU rendelet 16. cikke értelmében az EBH iránymutatásokat ad ki a betétbiztosítási rendszerek részére az e cikk (1) és (2) bekezdése szerint teljesítendő befizetések kiszámításának módszereire vonatkozóan.

Ezek az iránymutatások különösen a következőkre terjednek ki: a számításokhoz használandó képlet, egyedi mutatószámok, kockázati osztályok a tagok besorolásához, az egyes kockázati osztályokhoz rendelt kockázati súlyok küszöbértékei és egyéb szükséges elemek.

2017. július 3-ig és azt követően legalább ötvenként az EBH felülvizsgálja a kockázati alapú módszerekre, illetve a betétbiztosítási rendszerek saját alternatív kockázatalapú módszereire vonatkozó iránymutatásokat.

14. cikk

Unió belüli együttműködés

(1) A betétbiztosítási rendszerek védelmet nyújtanak a hitelintézet tagjaik más tagállamokban létesített fióktelepeinek betétesei számára is.

(2) A hitelintézetek által más tagállamokban létesített fióktelepek betéteseinek kártalanítását a székhely szerinti tagállam rendszere nevében a fogadó tagállamban lévő egyik betétbiztosítási rendszer fizeti ki. A fogadó tagállam betétbiztosítási rendszere a kártalanítást a székhely szerinti tagállam betétbiztosítási rendszerének utasításaival összhangban fizeti ki. A fogadó tagállam betétbiztosítási rendszere nem felelős semmilyen olyan cselekményért, amelyet a székhely szerinti tagállam betétbiztosítási rendszerének utasításaival összhangban végzett. A székhely szerinti tagállam betétbiztosítási rendszere a kártalanítás kifizetését megelőzően rendelkezésre bocsátja a szükséges pénzeszközöket, és megtéríti a fogadó tagállam betétbiztosítási rendszerének a felmerült költségeket.

A fogadó tagállam betétbiztosítási rendszere továbbá – a székhely szerinti tagállam betétbiztosítási rendszere nevében – tájékoztatja az érintett betéteseket, és jogosult annak nevében a szóban forgó betétesekkel kapcsolatot tartani.

(3) Ha valamely hitelintézet megszünteti tagságát egy betétbiztosítási rendszerben, és egy másik betétbiztosítási rendszerhez csatlakozik, a tagság megszűnését megelőző 12 hónap során teljesített befizetéseket – a 10. cikk (8) bekezdése szerinti rendkívüli befizetések kivételével – át kell vinni a másik rendszerbe. Ez nem alkalmazandó, ha a hitelintézetet a 4. cikk (5) bekezdése alapján kizárták a betétbiztosítási rendszerből.

Ha egy hitelintézet tevékenységeinek egy részét áthelyezik egy másik tagállamba, és ezért ettől kezdve másik betétbiztosítási rendszerbe tartozik, akkor a hitelintézet által az áthelyezést megelőző 12 hónapban teljesített befizetéseket – a 10. cikk (8) bekezdése szerinti rendkívüli befizetések kivételével – az áthelyezett, biztosított betétállomány összegének arányában át kell vinni a másik betétbiztosítási rendszerbe.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a székhely szerinti tagállam betétbiztosítási rendszerei elvégezzék a 4. cikk (7), illetve (8) és (10) bekezdésében említett információk cseréjét a fogadó tagállam rendszereivel. Az említett cikkben meghatározott korlátozások alkalmazandók.

Ha egy hitelintézet ezen irányelvnek megfelelően át kíván lépni az egyik betétbiztosítási rendszerből egy másikba, legalább hat hónappal korábban jeleznie kell e szándékát. Ebben az időszakban a hitelintézetet továbbra is terheli az eredeti betétbiztosítási rendszerbe való, 10. cikk szerinti befizetési kötelezettsége, az elő- és utófinanszírozás tekintetében egyaránt.

(5) A betétbiztosítási rendszerek közötti hatékony együttműködés elősegítése érdekében, különös tekintettel erre a cikkre és a 12. cikkre, a betétbiztosítási rendszerek vagy adott esetben a kijelölt hatóságok írásos együttműködési megállapodásokat kötnek. A megállapodásokban figyelembe kell venni a 4. cikk (9) bekezdésében meghatározott követelményeket.

A kijelölt hatóság értesíti az EBH-t a megállapodások létezéséről és tartalmáról, és az EBH véleményt nyilváníthat az 1093/2010/EU rendelet 34. cikkével összhangban. Ha a kijelölt hatóságok vagy a betétbiztosítási rendszerek nem tudnak megállapodásra jutni, vagy a megállapodás értelmezése vita tárgyát képezi, bármelyik fél az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkének megfelelően az EBH elé terjesztheti az ügyet, és az EBH-nak az említett cikkel összhangban kell eljárnia.

Az ilyen megállapodások hiánya nem befolyásolja a betéteseknek a 9. cikk (1) bekezdése szerinti vagy a hitelintézeteknek az e cikk (3) bekezdése szerinti követeléseit.

(6) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy megfelelő eljárások létezzenek annak érdekében, hogy a betétbiztosítási rendszerek megoszthassák az információkat, és eredményesen kommunikálhassanak más betétbiztosítási rendszerekkel, a hozzájuk csatlakozott hitelintézetekkel és a megfelelő illetékes és kijelölt hatóságokkal országukon belül, és adott esetben határokon átnyúló módon más szervezetekkel is.

(7) Az EBH és az illetékes és kijelölt hatóságok ezen irányelv, valamint az 1093/2010/EU rendelet rendelkezései szerint együttműködnek egymással, és gyakorolják a hatáskörüket.

A tagállamok 2015. július 3-ig tájékoztatják a Bizottságot és az EBH-t a tagállami kijelölt hatóság kilétéről.

(8) Az EBH együttműködik az 1092/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel⁽¹⁾ létrehozott Európai Rendszerkockázati Testülettel (ERKT) a betétbiztosítási rendszereket érintő rendszerszintű kockázatok elemzése terén.

15. cikk

Harmadik országokban létesített hitelintézetek fióktelepei

(1) A tagállamok ellenőrzik, hogy az Unión kívüli székhellyel rendelkező hitelintézet által a területükön létesített fióktelepek az ezen irányelvben előírtakkal egyenértékű védelemmel rendelkeznek-e.

Ha a védelem nem egyenértékű, a tagállamok a 2013/36/EU irányelv 47. cikkének (1) bekezdésének betartása mellett előírhatják, hogy az Unión kívüli székhellyel rendelkező hitelintézet által létrehozott fióktelepek csatlakozzanak a területükön működő betétbiztosítási rendszerekhez.

Az e bekezdés első albekezdése szerinti ellenőrzés során a tagállamok ellenőrzik legalább azt, hogy a betétesek kártalanításának összeghatára és a betétvédelem hatóköre az ezen irányelvben szereplővel megegyező-e.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1092/2010/EU rendelete a pénzügyi rendszer európai uniós makroprudenciális felügyeletéről és az Európai Rendszerkockázati Testület létrehozásáról (HL L 331., 2010.12.15., 1. o.).

(2) Az Unión kívüli székhellyel rendelkező és valamely tagállamban működő betétbiztosítási rendszerben tagsággal nem rendelkező hitelintézet által létesített minden fióktelepnek meg kell adnia a fiók aktuális és leendő betéteseinek betéteit érintő biztosítási intézkedésekre vonatkozó minden releváns információt.

(3) A (2) bekezdésben említett tájékoztatást azon a nyelven kell rendelkezésre bocsátani, amelyről a betétes és a hitelintézet a számlanyitáskor megállapodott, vagy annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy nyelvein, amelyben a fióktelepet létrehozták, a nemzeti jog által előírt módon kell nyújtani, és világos és érthető formában kell megfogalmazni.

16. cikk

A betétesek tájékoztatása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek az aktuális és leendő betétesek számára megadjanak annak a betétbiztosítási rendszernek az azonosításához szükséges minden tájékoztatást, amelynek az Unión belül a hitelintézet és a fióktelepei tagjai. A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek tájékoztassák az aktuális és leendő betéteseket a betétbiztosítási rendszerek által nyújtott védelem alóli, vonatkozó kivételekről.

(2) A betételhelyezésre vonatkozó szerződés megkötése előtt a betéteseknek meg kell adni az (1) bekezdésben említett tájékoztatást. A betéteseknek visszaigazolást kell adniuk arról, hogy megkapták a tájékoztatást. E célra az I. mellékletben található mintát kell használni.

(3) A betétesek számára a számlakivonaton kell jelezni, hogy a szóban forgó betétek biztosítható betétek, és ennek részeként hivatkozni kell az I. mellékletben található tájékoztatóra. A tájékoztatóban fel kell tüntetni az érintett betétbiztosítási rendszer weboldalának címét is. Az I. mellékletben foglalt tájékoztatót legalább évente a betétes rendelkezésére kell bocsátani.

A betétbiztosítási rendszer weboldalának tartalmaznia kell a betétesek számára szükséges, különösen a betétbiztosítás folyamatát és feltételeit érintő, ezen irányelv szerinti rendelkezésekre vonatkozó információkat.

(4) A (1) bekezdésben említett tájékoztatást a nemzeti jog által előírt módon, azon a nyelven kell nyújtani, amelyről a betétes és a hitelintézet a számlanyitáskor megállapodott, vagy annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy nyelvein, amelyben a fióktelepet létrehozták.

(5) A tagállamok előírják, hogy az (1), (2) és (3) bekezdésben szereplő tájékoztatás hirdetésben való felhasználásának a hirdett termék biztosító betétbiztosítási rendszerre való tényszerű hivatkozására, illetve a nemzeti jog által előírt további információkra kell szorítkoznia.

Az információk kiterjedhetnek a betétbiztosítási rendszer működésének tényszerű leírására is, de nem tartalmazhatnak korlátlan betétbiztosításra való utalást.

(6) Egyesülés, leányvállalatok fiókteleppé alakulása, illetve más hasonló műveletek esetén a betéteseket legalább egy hónappal a művelet hatályának időpontja előtt tájékoztatni kell, kivéve, ha az illetékes hatóság üzleti titok vagy a pénzügyi stabilitás védelmének indoka alapján rövidebb határidőt tesz lehetővé.

A betétesek számára az egyesülésről, az átalakulásról, illetve más hasonló műveletről szóló értesítést követően három hónapos időszakot kell biztosítani arra, hogy biztosított betéteiket, bárminemű büntető jellegű fizetés nélkül, az összes felhalmozott kamattal és juttatással együtt kivehessék vagy átvihessék egy másik hitelintézetbe, amennyiben azok meghaladják a 6. cikk szerinti kártalanítási összeghatárt a művelet időpontjában.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy ha egy hitelintézet kiválik egy betétbiztosítási rendszerből, illetve onnan kizárják, akkor a hitelintézet egy hónapon belül tájékoztassa a betéteseit a kiválasról, illetve kizárásról.

(8) Ha a betétes internetes banki szolgáltatást használ, az ezen irányelv szerint szolgáltatandó információkat elektronikus úton is lehet közölni. Ha a betétes úgy kívánja, akkor az információkat papíron kell rendelkezésre bocsátani.

17. cikk

Engedélyezett hitelintézetek listája

(1) A tagállamok biztosítják, hogy amikor a 2013/36/EU irányelv 20. cikkének (1) bekezdése szerint értesítik az EBH-t arról, hogy engedélyt adtak valamely hitelintézetnek, az illetékes hatóságok megjelölik, hogy az adott hitelintézet melyik betétbiztosítási rendszernek a tagja.

(2) Amikor az EBH a 2013/36/EU irányelv 20. cikkének (2) bekezdése szerint közzéteszi, illetve frissíti az engedélyezett hitelintézetek listáját, fel kell tüntetnie, hogy az egyes hitelintézetek melyik betétbiztosítási rendszernek a tagjai.

18. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A Bizottság az e cikkben meghatározott feltételek mellett felhatalmazást kap felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására.

(2) A Bizottságnak a 6. cikk (7) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására vonatkozó felhatalmazása határozatlan időre szól.

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 6. cikk (7) bekezdésében említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti az Európai Parlamentet és a Tanácsot e jogi aktus elfogadásáról.

(5) A 6. cikk (7) bekezdése értelmében elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő három hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve, ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam három hónappal meghosszabbodik.

19. cikk

Átmeneti rendelkezések

(1) Amennyiben ezen irányelvnek vagy a 2009/14/EK irányelvnek a nemzeti jogba való átültetése után a betétbiztosítási rendszerek általi betétbiztosítás már nem terjed ki részben vagy egészében egyes betétekre vagy a betétek, illetve egyéb eszközök bizonyos kategóriáira, úgy a tagállamok lehetővé tehetik, hogy az eredeti lejáratú betétek, illetve egyéb eszközök az eredeti lejáratukig a biztosított eszközök körében maradjanak, ha azokat 2014. július 2. előtt fizették be vagy bocsátották ki.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a betétesek tájékoztatást kapjanak azokról a betétekről és a betétek, illetve egyéb eszközök azon kategóriáiról, amelyek 2015. július 3-tól már nem tartoznak a betétbiztosítási rendszerek által biztosított eszközök körébe.

(3) Amíg első alkalommal el nem érték a célszintet, a tagállamok alkalmazhatják a 11. cikk (5) bekezdésében említett küszöbértékeket a rendelkezésre álló pénzügyi eszközök vonatkozásában.

(4) A 6. cikk (1) bekezdésétől eltérve, azon tagállamok, amelyek 2008. január 1-jén 100 000 EUR és 300 000 EUR közötti kártalanítási összeghatárról rendelkeztek, dönthetnek úgy, hogy 2018. december 31-ig újból ezt a magasabb kártalanítási összeghatárt alkalmazzák. Ebben az esetben a célszintet és a hitelintézetek befizetéseit megfelelően ki kell igazítani.

(5) 2019. július 3-ig a Bizottság jelentést és adott esetben jogalkotási javaslatot nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, amely meghatározza, hogy az Unióban működő betétbiztosítási rendszerek hogyan működhetnek együtt egy európai rendszer révén annak érdekében, hogy elkerülhetők legyenek a határokon átnyúló tevékenységekből adódó kockázatok, és biztosítva legyen a betétek e kockázatoktól való védelme.

(6) 2019. július 3-ig a Bizottság az EBH segítségével jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak ezen irányelv végrehajtásáról. A jelentésnek különösen a következőkre kell kitérnie:

- a) a célszint a biztosított betétek alapján, a megállapított százalékos értékek helyénvalóságának vizsgálatát is ideértve, figyelembe véve az Unióban a múltban a hitelintézetek fizetési képességét;
- b) a 11. cikk (3) bekezdésével összhangban alkalmazott alternatív intézkedések hatása a betétesek védelmére, és azok koherenciája a bankszektorban alkalmazott felszámolási eljárásokkal;
- c) a bankmodellek diverzitására gyakorolt hatás;
- d) a betétesek számára biztosított aktuális kártalanítási összeghatár megfelelése; és
- e) hogy az ezen albekezdésben említett tevékenységeket a betétesek védelmének fenntartásával végezték-e.

2019. július 3-ig az EBH jelentést tesz a Bizottságnak a számítási módszerekről és arról, hogy azok mennyire relevánsak a tagok kereskedelmi kockázata szempontjából. Az EBH a jelentésben kellően figyelembe veszi a különböző üzleti modellek kockázati profilját.

20. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az 1–4. cikknek, az 5. cikk (1) bekezdése d)–k) pontjának, az 5. cikk (2), (3) és (4) bekezdésének, a 6. cikk (2)–(7) bekezdésének, a 7. cikk (4)–(9) bekezdésének, a 8. cikk (1), (2), (3), (5), (6), (7) és (9) bekezdésének, a 9. cikk (2) és (3) bekezdésének, a 10–16. cikknek, a 18. cikknek, a 19. cikknek és az I. mellékletnek 2015. július 3-ig megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottság számára.

A tagállamok azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek ahhoz szükségesek, hogy a 8. cikk (4) bekezdésének megfeleljenek, 2016. május 31-ig léptetik hatályba.

Amennyiben a megfelelő hatóságok alapos vizsgálat után azt állapítják meg, hogy egy betétbiztosítási rendszer 2015. július 3-ig nem tud megfelelni a 13. cikknek, a vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket legkésőbb 2016. május 31-ig kell hatályba léptetni.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A rendelkezéseknek tartalmazniuk kell egy arra vonatkozó nyilatkozatot is, hogy a hatályban lévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek az ezen irányelvvel hatályon kívül helyezett irányelvekre történő hivatkozásait erre az irányelvre történő hivatkozásként kell értelmezni. A hivatkozás módját és a nyilatkozat formáját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

21. cikk

Hatályon kívül helyezés

A II. mellékletben felsorolt irányelvekkel módosított 94/19/EK irányelv 2019. július 4-től kezdve hatályát veszti, a II. mellékletben meghatározott irányelveknek a nemzeti jogba történő átültetésére és alkalmazására vonatkozó határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségek sérelme nélkül.

A hatályon kívül helyezett irányelvekre való hivatkozásokat erre az irányelvre való hivatkozásként kell értelmezni, az III. mellékletben foglalt megfelelési táblázatnak megfelelően.

22. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Az 5. cikk (1) bekezdésének a), b) és c) pontja, a 6. cikk (1) bekezdése, a 7. cikk (1), (2) és (3) bekezdése, a 8. cikk (8) bekezdése, a 9. cikk (1) bekezdése és a 17. cikk 2015. július 4-től kezdve alkalmazandók.

23. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2014. április 16-án.

az Európai Parlament részéről
az elnök
M. SCHULZ

a Tanács részéről
az elnök
D. KOURKOULAS

I. MELLÉKLET

MINTA: TÁJÉKOZTATÓ A BETÉTESEKNEK

Alapvető információk a betétek védelméről

A (hitelintézet neve)-nál/nél elhelyezett betétek az alábbi betétbiztosítási rendszer védelme alá tartoznak:	[az illetékes betétbiztosítási rendszer neve] ⁽¹⁾
A védelem felső értékhatára:	100 000 EUR [illetve az ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] betétesenként és hitelintézetenként ⁽²⁾ [adott esetben:] Az Ön hitelintézete az alábbi márkanéveket [az azonos engedély alapján működő összes márkanév] használja
Amennyiben Ön ugyanannál a hitelintézetnél több betéttel is rendelkezik:	Az azonos hitelintézetnél elhelyezett betéteket összevonják, és az összevont összegre alkalmazzák a 100 000 EUR-s [illetve az ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] felső értékhatárt ⁽²⁾
Ha Ön mással (másokkal) közös számlával rendelkezik:	A 100 000 EUR [illetve ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] felső értékhatár külön-külön vonatkozik az egyes betétesekre ⁽³⁾
Kártalanítási határidő a hitelintézet fizetési képtelensége esetén:	7 munkanap ⁽⁴⁾ [illetve adott esetben más határidő]
A kártalanítás pénzneme:	euro [illetve adott esetben más pénznem]
Kapcsolattartó:	[az illetékes betétbiztosítási rendszer elérhetőségei (cím, telefonszám, e-mail cím stb.)]
További információk:	[az illetékes betétbiztosítási rendszer honlapja]
Átvétel elismerése a betétes által:	

További információk: (az alábbiak vagy azok egy része)

⁽¹⁾ Az Ön betétjének védelmét biztosító rendszer

[Csak a vonatkozó esetben:] Az Ön betéte egy betétbiztosítási rendszerként hivatalosan elismert önkéntes rendszer védelme alatt áll. A rendszer a hitelintézet fizetési képtelensége esetén az Ön betéteire 100 000 EUR [illetve ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] értékhatárig kártalanítást fizet.

[Csak a vonatkozó esetben:] Az Ön hitelintézete egy betétbiztosítási rendszerként hivatalosan elismert intézményvédelmi rendszer tagja. A rendszerben részt vevő intézmények a fizetési képtelenség elkerülése céljából kölcsönösen segítséget nyújtanak egymásnak. Fizetési képtelenség esetén az Ön betéteire 100 000 EUR [illetve ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] értékhatárig kártalanítást fizet.

[Csak a vonatkozó esetben:] Az Ön betéte kötelező betétbiztosítási rendszer és önkéntes betétbiztosítási rendszer védelme alatt áll. A hitelintézet fizetési képtelensége esetén az Ön betéteire minden esetben 100 000 EUR [illetve ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] értékhatárig kártalanítást fizetnek.

[Csak a vonatkozó esetben:] Az Ön betéte kötelező betétbiztosítási rendszer védelme alatt áll. Ezenfelül az Ön hitelintézete olyan intézményvédelmi rendszernek is tagja, amelyben a részt vevő intézmények a fizetési képtelenség elkerülése céljából kölcsönösen segítséget nyújtanak egymásnak. Fizetési képtelenség esetén az Ön betéteire 100 000 EUR [illetve ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] összeghatárig a betétbiztosítási rendszer kártalanítást fizet.

⁽²⁾ A védelem általános felső értékhatára

Ha egy betétet azért nem tudnak kifizetni, mert a hitelintézet nem képes eleget tenni pénzügyi kötelezettségeinek, a betéteseket a betétbiztosítási rendszerből kártalanítják. A kártalanítás összege hitelintézetenként legfeljebb 100 000 EUR [illetve ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] lehet. A kártalanítás összegének megállapításakor az adott hitelintézetnél tartott betéteket összevontan veszik figyelembe. Így például, ha a betétes megtakarítási számláján 90 000 EUR, folyószámláján pedig 20 000 EUR található, akkor is csak 100 000 EUR összegű kártalanításra jogosult.

[Csak a vonatkozó esetben:] Ez a számítási módszer akkor is érvényes, ha a hitelintézet több márkanévet is használ. A(z) [számlavezető hitelintézet neve] [a hitelintézet által használt minden más márkanév] néven is tevékenykedik. Az említett márkanévű hitelintézeteknél tartott betétek összesen legfeljebb 100 000 EUR összegig esnek a kártalanítás körébe.

(³) A közös számlákra vonatkozó védelem felső értékhatára

Közös számla esetében a 100 000 EUR összegű kártalanítás minden betétet külön-külön megillet.

[Csak a vonatkozó esetben:] A 100 000 EUR [illetve ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] összegű kártalanítási összeghatár kiszámításakor az olyan számlán elhelyezett betéteket, amely tekintetében jogi személyiség nélküli gazdasági társaság, egyesület vagy hasonló természetű csoport tagjaként két vagy több személy jogosult, összevontan és úgy kezelik, mintha egyetlen betétes betétjéről lenne szó.

Egyes esetekben [a nemzeti jogban meghatározott esetek] a betéteseket 100 000 EUR-t [illetve ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] meghaladó védelem is megillet. További tájékoztatásért látogasson el a következő weboldalra: [az illetékes betétbiztosítási rendszer weboldala].

(⁴) Kártalanítás [adaptálandó]

Az illetékes betétbiztosítási rendszer a(z) [név, cím, telefonszám, e-mail cím és weboldal]. Ez a rendszer legkésőbb [a nemzeti jogban előírt kártalanítási határidő]-n belül, [2023. december 31]-től/től kezdődően legkésőbb [7 munkanapon] belül kártalanítást fizet az Ön betéteire (legfeljebb 100 000 EUR [illetve ennek megfelelő összeg, amennyiben az ország pénzneme nem az euro] összeghatárig).

[További információ a sürgősségi/időközi kifizetésekről arra az esetre, ha a kártalanítási összeg nem állna rendelkezésre 7 munkanapon belül.]

Amennyiben ezeken a határidőkön belül nem kapja meg a kártalanítást, úgy vegye fel a kapcsolatot a betétbiztosítási rendszerrel, mivel a kártalanítási igényeket adott esetben csak korlátozott ideig lehet bejelenteni. További tájékoztatásért látogasson el a következő weboldalra: [az illetékes betétbiztosítási rendszer weboldala].

Egyéb fontos információk

A betétbiztosítási rendszerek általában minden lakossági betétes és vállalkozás számára védelmet nyújtanak. A kivételek, amelyek meghatározott betétekre vonatkoznak, megtalálhatók az illetékes betétbiztosítási rendszer weboldalán. Kérésre a hitelintézet is tájékoztatja Önt arról, hogy a védelem kiterjed-e bizonyos termékekre vagy sem. A hitelintézet a számlakivonaton is feltünteti, hogy a betétek védelem alá esnek-e.

II. MELLÉKLET

A. RÉSZ

Azok az irányelvek, amelyek a 21. cikknek megfelelően – egymást követő módosításaikkal együtt – hatályukat veszítik

Az Európai Parlament és a Tanács 94/19/EK irányelve

Az Európai Parlament és a Tanács 2009/14/EK irányelve

B. RÉSZ

A 21. cikkben említett átültetési határidők

Irányelv	Átültetési határidő
94/19/EK	1995.7.1.
2009/14/EK	2009.6.30.
2009/14/EK (a 2009/14/EK irányelv által módosított 94/19/EK irányelv 1. cikke 3. pontja i. alpontjának második bekezdése, 7. cikkének (1a) és (3) bekezdése és 10. cikkének (1) bekezdése)	2010.12.31.

III. MELLÉKLET

MEGFELELÉSI TÁBLÁZAT

A 94/19/EK irányelv	A 2009/14/EK irányelv	Ezen irányelv
—	—	1. cikk
1. cikk, (1) bekezdés		2. cikk, (1) bekezdés, 1. pont
1. cikk, (2) bekezdés		2. cikk, (1) bekezdés, 3. pont
1. cikk, (3) bekezdés		2. cikk, (1) bekezdés, 4. pont
1. cikk, (4) bekezdés		2. cikk, (1) bekezdés, 7. pont
1. cikk, (5) bekezdés		2. cikk, (1) bekezdés, 8. pont
		2. cikk, (1) bekezdés, 9. pont
		2. cikk, (1) bekezdés, 10. pont
		2. cikk, (1) bekezdés, 11-18. pont
		2. cikk, (2) bekezdés
1. cikk, (1) bekezdés		2. cikk, (3) bekezdés
		3. cikk
3. cikk, (1) bekezdés		4. cikk, (1) bekezdés
		4. cikk, (2) bekezdés
		4. cikk, (3) bekezdés
		4. cikk, (4) bekezdés
		4. cikk, (5) és (6) bekezdés
		4. cikk, (9) bekezdés
		4. cikk, (10) és (11) bekezdés
2. cikk		5. cikk, (1) bekezdés, a), b) és c) pont
7. cikk, (2) bekezdés, I. melléklet, 1. pont		5. cikk, (1) bekezdés, d) pont
		5. cikk, (1) bekezdés, e) pont
7. cikk, (2) bekezdés, I. melléklet, 10. pont		5. cikk, (1) bekezdés, f) pont
7. cikk, (2) bekezdés, I. melléklet, 2. pont		5. cikk, (1) bekezdés, g) pont
7. cikk, (2) bekezdés, I. melléklet, 5. pont		5. cikk, (1) bekezdés, h) pont
7. cikk, (2) bekezdés, I. melléklet, 6. pont		5. cikk, (1) bekezdés, i) pont
7. cikk, (2) bekezdés, I. melléklet, 3. és 4. pont		5. cikk, (1) bekezdés, j) pont
7. cikk, (2) bekezdés, I. melléklet, 12. pont		5. cikk, (1) bekezdés, k) pont
	1. cikk, (1) bekezdés	

A 94/19/EK irányelv	A 2009/14/EK irányelv	Ezen irányelv
7. cikk, (1) bekezdés	1. cikk, (3) bekezdés, a) pont	6. cikk, (1) bekezdés 6. cikk, (2) és (3) bekezdés 6. cikk, (4) bekezdés
7. cikk, (5) bekezdés	1. cikk (3) bekezdés a) pont	6. cikk, (5) bekezdés 6. cikk, (6) bekezdés
8. cikk	1. cikk, (3) bekezdés d) pont	6. cikk, (7) bekezdés 7. cikk, (1), (2) és (3) bekezdés 7. cikk, (4)–(9) bekezdés
10. cikk, (1) bekezdés	1. cikk, (6) bekezdés, a) pont	8. cikk, (1) bekezdés 8. cikk, (2)–(6) bekezdés
10. cikk, (4) bekezdés		8. cikk, (7) bekezdés
10. cikk, (5) bekezdés		8. cikk, (8) bekezdés 8. cikk, (9) bekezdés
7. cikk, (6) bekezdés		9. cikk, (1) bekezdés
11. cikk		9. cikk, (2) bekezdés 9. cikk, (3) bekezdés 10-13. cikk
4. cikk, (1) bekezdés		14. cikk, (1) bekezdés 14. cikk, (2)–(8) bekezdés
6. cikk		15. cikk
9. cikk, (1) bekezdés	1. cikk, (5) bekezdés	16. cikk, (1), (2) és (3) bekezdés
9. cikk, (2) bekezdés		16. cikk, (4) bekezdés 16. cikk, (5) bekezdés
13. cikk		17. cikk
	1. cikk, (4) bekezdés	18. cikk